



ПЕРШЕ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА



— Бачиш, чоловік метикований: застрахувався...



— А добре було б на тлі мальовничого водоймища!



перес-ца.



перес-ца.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Байдуже, неохоче працював у колгоспі «Зоря комунізму» (Маневицький район на Волині) головний інженер-механік Семенчук Г. П. Бо, як він казав, не було у нього ніякої зацікавленості. У свою чергу, і в колгоспі були незадоволені його роботою. Отож Семенчук розраховувався й подався на будівництво у місто Кузнецовськ Володимирецького району цієї ж області. Тут йому поталанило: минуло небагато часу, і він одержав трикімнатну квартиру. Перевіз на нове місце сім'ю, а свій власний будинок став здавати квартирантам. Про це писалося в одному з листів до Перця.

На прохання редакції Маневицький районний комітет народного контролю перевіряв сигнал. Голова комітету В. Я. Сірки повідомив, що Семенчук Г. П. справді незаконно отримав квартиру в Кузнецовську. Прокуратура Володимирецького району заявила позов про визнання виданого йому ордеру недійсним і виселення його. А персональну справу комуніста Семенчука було розглянуто на бюро Володимирецького райкому партії. За подачу фіктивних документів для незаконного одержання квартири Семенчуку оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки.



Нинішнього року сонячна Одеса, у принципі й так багата на різноманітні урочистості й пам'ятні дати, могла б стати центром ще одного торжества, яке, безумовно, привернуло б до себе увагу широкої громадськості — й не лише у масштабі внутріміському, але й у республіканському, а можливо, навіть і загальнодержавному.

Річ у тім, що тридцять років тому Одеса почала випускати швацькі голки, якими невдовзі засипала міста і села нашої країни.

Сталася ця достославна подія на заводі імені Іванова (нині завод «Верстатонормаль» імені того ж таки Іванова), де відкрили спеціальний цех товарів широкого вжитку, який назвати цехом можна було лише умовно: це було справжнє підприємство, обладнане найсучаснішим автоматичним і напівавтоматичним устаткуванням, котре справно видавало прекрасні, високоякісні голки будь-яких номерів, розраховані на будь-які швацькі операції, і серед них навіть тупі, призначені для шопання вовняних виробів. Цими тупими голками деякі необізнані громадяни і громадянки намагалися пришивати гудзики, а коли їм так і не вдавалося проштрикнути, приміром, сукню або шевйот, вони слали дирекції гнівні листи, в яких таврували безневинних заводчан ганьбою і вимагали припинити «одеські штучки» й гострити голки як слід. На ці курйозні листи дирекція давала вичерпні й водночас дотепні відповіді, роз'яснювала, що й до чого, і всі, зрештою, лишалися задоволені.

Отож можна було б чекати, що тридцятиріччя голкового продукування колектив заводу зустріне як велике свято, що з цієї нагоди в Одесі відбудуться ювілейні торжества, на які з усіх усюд з'їдуться навантажені вітальними адресами делегації здячних майстрів швацької справи — і професіоналів, і любителів — і що на урочистому вечорі рожевоцвіті жовтенята виступлять з емоційно наснаженим поетичним монтажем, де рефреном повторюватимуться хвилюючі рядки:

Нам є чим фартушки пошити, —
Спасибі, рідні одесити!

ТЕЛЕГРАФНЕ
АГЕНТСТВО

Є ЩЕ ОДИН ЕКСПОНАТ

СУМИ. [Кор. ТАП]. Мешканці будинку № 92 по вулиці Леніна з радістю повідомляють: вони одержали офіційне запевнення начальника Сумського міського житлоуправління В. М. Лугового про те, що за його завданням проектний інститут уже розробляє документацію на проведення капітального ремонту їхнього будинку. Тим часом стало відомо, що ніхто ніякого завдання проектного інституту не давав. Отож, колекція бюрократичних відписок, котру збирають жильці цього будинку протягом останніх років, поповнилася ще одним цінним експонатом!

НЕБУВАЛЕ РОДОВИЩЕ

ЛЬВІВСЬКА область. [Кор. ТАП]. Минулої осені Старосамбірський район облетіла звістка: з криниць селища Хирів почали видобувати не питу, а аміачну воду. Так-так, саме отой еліксир родючості, яким підживлюють рослини. Запахло сенсациєю, адже досі було відомо, що чистої аміачної води в природі не існує, а тут на тобі — справжнісінький підземний хімізвод.

Проте сенсация, схоже, може скоро погинути. Хтось пригадав, що кілька десятиріч тому біля селища Хирів райсільгосптехніка закопала під горою шість цистерн ємністю по 300 тонн кожна і назвала це базою для зберігання аміачної води. Цистерни скоро стали діржавими, і аміачна вода потекла в землю. Скільки її туди пішло, не знає ні керуючий райсільгосптехнікою В. С. Авдєєв, у чьому віданні була база раніше, ні голова райоб'єднання «Сільгоспхі-

ВТК Перця

ПОХВАЛЬНЕ СЛОВО БРАКОРОБАМ

Але нічого цього, на жаль, не буде. Не буде торжеств із фейерверками, не буде вітальних адресів і поетичних рефренів. І в день тридцятиліття одеської голки директор заводу Микола Іванович Решетньов нервово здригнеться, почувши за дверима свого кабінету кроки секретарки: чи не несе вона, бува, чергової письмової неприємності стосовно цього, здавалось би, нескладного інструмента для шиття, — а начальник цеху товарів широкого вжитку Віктор Миколайович Ближінський, тяжко зітхаючи, перелічуватиме догани, одержані ним на голковій вахті.

А все пояснюється дуже просто. З часів пуску цеху устаткування в ньому ніколи не обновлялося, за тридцять років безперервної роботи воно повністю застаріло — як кажуть спеціалісти, і фізично, і морально, запчастин до нього немає, і ніхто їх не виготовляє, а перспектив на заміну механізмів теж поки що не видно, позаяк технічна документація на їх виробництво відсутня і жодне підприємство голковою технікою не займається.

Техніка ж ця, між іншим, дуже складна, і технологія виготовлення голки вимагає високоточних верстатів. Непоінформована людина (до відвідан-

ня заводу автор теж був настроєний у тому дусі, що зробити голку — приблизно те ж саме, що вистругати прищипку) здивується, коли їй скажуть, що виробничий цикл виготовлення однієї партії ручних голок — 200 тисяч штук — триває майже три тижні, що одна машинна голка, перш ніж нею можна буде користуватися, проходить сімдесят дві технологічні операції.

На сьогоднішній же день основні автомати й напівавтомати у цеху товарів широкого вжитку завантажені на 100—114 відсотків. Це означає, що вони працюють за межею своїх можливостей і їх ось-ось доведеться перев язувати мотузками, щоб не розсипалися. До того ж дуже недосконала тут термообробка голок, а деякі операції проводяться, як не дивно, вручну, зокрема — розбавка готової продукції. Уявляєте, що це таке — перебрати руками мільйони голок!

Звідси, природно, і відповідна якість їх. За висновком управління держторгінспекції, понад десять процентів голок, які надходять у продаж, — браковані: вони або ж гнуться, або ламаються, їх поверхня нерівна, вушка не завжди правильної форми і т. д. Цілком зрозуміло, що керівники за-

воду і цеху мають через це дуже багато неприємностей. Їх обзивають бракоробами, до них застосовують різні санкції, їх попереджають про те, що реалізацію голок буде заборонено.

А тим часом планові органи щороку вимагають збільшення виробництва голок. І, у принципі, правильно вимагають. Голок нині не вистає. З приводу їх відсутності у продажу між покупцями і продавцями відбуваються темперментні співбесіди. І вже стає звичним, коли сусідки позичають одна в одної «голочку на вечір...»

І ось тут мені дуже хочеться сказати одеським голкоробам похвальне слово. Незважаючи на десять процентів браку. Бо лише за останні п'ять років на устаткуванні, з якого, здавалось би, витиснуто все, що можна, і якому давно час дати спокій, завод «Верстатонормаль» збільшив виробництво ручних голок на 22 мільйони штук і машинних — на чотири мільйони. Тепер їх річне виробництво становить відповідно 177 і 19 мільйонів штук.

Такого величезного приросту досягнуто лише за рахунок ентузіазму колективу, за рахунок раціоналізації і вдосконалення того, що раціоналізувати і вдосконалювати практично уже неможливо...

Потрібно реконструювати підприємство. Треба споруджувати нові виробничі площі. Але ж своїми силами заводчани цього не зроблять. Їм потрібна ділова, конкретна, матеріальна допомога. І з боку їхнього безпосереднього керівництва — промислового об'єднання по виробництву нормалізованих вузлів і деталей загальномашинобудівного застосування, і з боку Держплану УРСР.

Шкода тільки, що ніхто не здогадався подати цю допомогу раніше.

А то б нинішнього року такі цілком можна було б відзначити ювілей одеської голки...

В. ЧЕПІГА.

м. Одеса.

ПЕРЦЯ

мія» В. О. Стрельников, котрий відає добримися нині. Їм лишається тішити себе надією, що якусь децимлю еліксир родючості пощастить вичерпати з криниць.

ОГОЛОШЕННЯ

Загубили совість ремонтники Снігурівської райсільгосптехніки на Миколаївщині. Доказом цього може служити трактор ДТ-75, одержаний з майстерні цієї сільгосптехніки колгоспом «Шлях до комунізму» Казанківського району. Його так оперативні лагодили, що не встигли навіть встановити фару, динамо, реле, магнето з пускача та інше начиння. Де-що вкинули гамузом у кабінет, а більшість — цезля.

Правління колгоспу просить усіх, хто знайде цю совість, повернути її керівникам райсільгосптехніки.

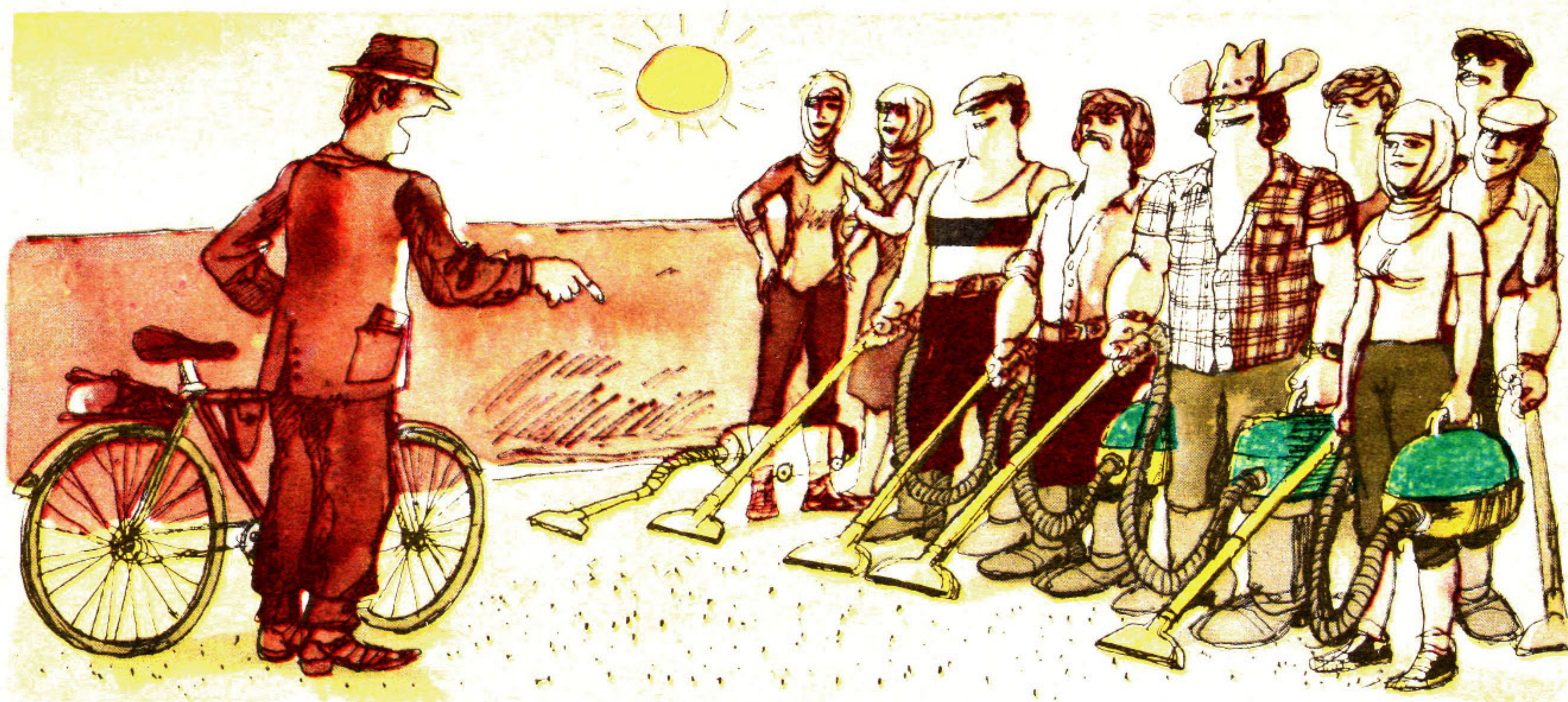
ЦІКАВА КОЛЕКЦІЯ

КІРОВОГРАД. [Кор. ТАП]. Багату колекцію гудзиків зібрав водій автобуса автопідприємства № 10021 Микола К. У ній широко представлена як вітчизняна продукція, так і зразки практично всіх зарубіжних фірм.

— Своєю колекцією я задіячений виключно керівникам нашого автопідприємства, — сказав у розмові з кореспондентом ТАП Микола К. — Вони дозволили працювати мені на вісімнадцьому маршруті, що з'єднує центр міста з Великою Балкою. Автобуси цим маршрутом ходять рідко, часто ламаються, а тому кожного рейсу в мій ЛІАЗ набивається пасажирів більше, ніж оселедців у бочку. Звідси — і багаті трофеї.



— Не хочу, я, мамо, на завод. Там же ніякої романтики...



— І щоб на дорогах, товариші, не лишилося жодної зернини!

ТЕАТР перця

Дійові особи:

Завідуючий грибоварнею.

Бухгалтер.

Дія відбувається в конторі грибоварні. Завідуючий і бухгалтер перегортають якісь папери.

Завідуючий. Так, кажете, з валом усе гаразд?

Бухгалтер (перегортаючи папери). Загалом, так. Ось, до речі, дякують. Мовляв, смачні ваші гриби, тільки шкода, що мало їх у магазинах.

Завідуючий. Нічого не вдієш. Грибоварня невелика. А от свою марку й надалі треба високо тримати.

Бухгалтер. З таким грибоварем, як у нас, нічого журитися.

Завідуючий. Таки Василь Лісовий молодець. Як уже приправить гриби, то хоч пальці облизуй.

Бухгалтер. Можна сказати, самородка маємо. Що вже знається на грибах, то знається.

Дзвонить телефон.

Завідуючий (бере трубку). Слухаю вас! (Встає). Добрий день, Антоне Гавриловичу! Здоров'я? Дякую, нічого. З планом теж добре! Маємо сто десять процентів. Василь Лісовий? Працює. Вмілий грибовар. Думаю, що потягне. Тяжковитий хлопець, заочно вчиться в технікумі. Будь ласка, Антоне Гавриловичу! До побачення! (Кладає трубку. Сідає. До бухгалтера). З тресту дзвонили. Розпитували про Лісового. Є думка послати його на підвищення.

Бухгалтер. Підходяща кандидатура.

Завідуючий. Кращої годі й шукати.

Бухгалтер. Скромний, діловитий.

Завідуючий. Дисциплінований. Відколи в нас, відтоді й ладиться.

Бухгалтер. Аж шкода віддавати. І придивилися ж...

Завідуючий. Зверху все бачать.

Бухгалтер. Будемо пишатися — нашого вихову.

Завідуючий. Он як за чотири роки зріс хлопець!

Бухгалтер. Особливо ви багато вклали сил...

Дзвонить телефон.

Завідуючий (бере трубку). Слухаю вас. (Встає). Ні, ще нікому не казав. Так, так. Ну,

НА ПІДВИЩЕННЯ



звичайно. Зрозумів, Антоне Гавриловичу. До побачення! (Кладає трубку, мовчки дивиться на бухгалтера).

Бухгалтер. Щось трапилось?

Завідуючий (задумливо). М-так...

Бухгалтер. Якесь неприємність?

Завідуючий. Дали Василеві відбій.

Бухгалтер. Чому б це?

Завідуючий. Їм там у тресті видніше.

Бухгалтер. Звичайно.

Завідуючий. Значить, щось є.

Бухгалтер. Десь собака зарита.

Завідуючий. А ви такого нічого не помічали за Василем?

Бухгалтер. Наче ні. Хоча зачекайте. Колись у нього лопнула банка з грибами.

Завідуючий. Як лопнула?

Бухгалтер. Наче хто її розбив макогоном.

Завідуючий (хитає головою). Неподобство!

Бухгалтер. І одного разу, пригадую, запізнився Василь на роботу.

Завідуючий. Може, ще й гарячої пори?

Бухгалтер. Якраз діло було влітку.

Завідуючий (хитає головою). Ось тобі й дисциплінований.

Бухгалтер. Довір людині, а вона бачиш, що витворює.

Завідуючий. А за аморальність чи за потяг до спиртного нічого не чули?

Бухгалтер (знижує плечима). Наче не доводилося. Хоча ніби щось було. Ага, згадав.

Якось чув, як Василь сварився із заготівельниками.

Завідуючий. Чого?

Бухгалтер. Мовби хотіли підсунути йому не такі, як треба, гриби. Наробив там крику на все подвір'я. Скільки ви вклали сил, виховували Василя, а він узяв собі в учителі Микиту-сторожа. Той теж ледве щось не так — репетує.

Завідуючий. Он воно що! Під самісіньким носом тримаємо бракороба, прогульника, скандаліста й не бачимо. А щоб був Антон Гаврилович не подзвонив, до чого б ми докотилися?!

Бухгалтер. Доброго дали маху.

Завідуючий. Треба, поки ще не пізно, виправляти становище — переводити Лісового на нижчу посаду. Пишіть доповідну й підготуйте наказ.

Бухгалтер. Я миттю...

Завідуючий. Ти ж бачиш, як розперезався...

Борис ПОЛІЩУК.

Вересень 1977 року. ...Ні, це ж треба, почали відкладатися солі! Не згинаються коліна, у спині коле... Поки працював-слюсарював, нічого не знав про хвороби, а пішов на пенсію — і на тобі!.. Без милиць не можу у двір вийти. Ледве добрався автобусом до міської лікарні; вона далеченько — кілометрів за п'ятнадцять, у центрі Павлограда. Там подивилися-помацали мене та й заявляють: «Треба б у стаціонар вас покласти, щоб пройшли курс фізіотерапії та лікувальної фізкультури. Тільки шкода, що в нас зараз місць немає».

І тут один фізіотерапевт повідомив: у нашому мікрорайоні наступного року завершиться будівництво лікувального комплексу на двісті п'ятдесят ліжок із поліклінікою на шістьсот відвідувань.

Що ж, почекаю кілька місяців...

Листопад 1977 року. Коли так будуватимуть, то лікарню не те що в 1978, а і в 1988 році не закінчать. Ходжу туди щодня. Так і не зрозумію, чи тут працюють, чи сплять... Позавчора згорів побутовий вагончик: кажуть, заснули арматурники й від цигарки зайнялася шторка на вікні. Помагав гасити. Сам не бачив, але подекують, ніби в старшого виконроба дільниці № 3 Салія згорів плащ.

...Цікаво: ліве коліно перестало боліти.

Березень 1978 року. Що таке? Вчора був паркан довкола будови, а сьогодні немає. Знайшов виконроба. «Де паркан?» — питаю. А він: «Ук-рали». «От я вашому начальнику Дубранову все розкажу», — погро-зився йому. «Хе, — усміхнувся Салій, — начальником будівельного управління № 7 зараз уже не Дубранов, а Кецманов».

Березень 1979 року. ...Щось не рухається моя лікарня. Зате я рухаюся — у всіх напрямках. Проявляю, так би мовити, ініціативу, щоб швидше завершили будівництво. Кульгаю вже з однією милицею. Спина не болить... Господи, лікарню мою на очах розкрадають! Бачу, вранці, тип якийсь несе двері. «Ти куди?» — напав на нього. Він подумав, що я якийсь начальство чи охоронник, кинув ношу і — хода! Підходжу ближче — знов немає паркану. Ос-

ільки я знав, що замість Салія, старшим виконробом уже тут Левченко, то йому й приволік кинути двері. Став дорікати за паркан. А він: «Питайте в позавідомчої охорони, це вона тут оберігає все». Тоді я сказав, що поскаржусь Кецманову. А виконроб: «Нічого не вийде. У нас начальником уже Сагановський...»

Грудень 1979 року. Упіймав двох

по начальству — турбуюся, коли ж, врешті-решт, здадуть лікарню? Сьогодні вночі знов розібрали паркан. А вчора впіймав одного — ніс умивальник і два унітази. Схопив унітазника за шкірку. «Ану ходім до виконроба Чумака, — кричу, — він тобі покаже, де раки зимують!» А злодій: «Не покаже. Замість Чумака, тут уже Воронін старшим виконробом...»

на роботу, заглянув по інерції на будову. Майже нічого не змінилося. Уздрів чотирьох злодіїв — з шафою та кількома секціями батарей. Двох скрутив зразу, а двоє — молоді, здорові! — хотіли втекти. Догнав. Дав по шиї. Все. Не буду вести до виконробів та начальників управління, які змінюються майже щомісяця. Потягну їх прямо до керуючого трестом «Павлоградпромжитлобуд» А. М. Пухтєєва: йому підпорядковане будівельне управління № 7, він усі ці роки був на місці. Заодно й спитаю — чому в його системі таке неподобство коїться.

Післямова

Ось тут до колишнього пенсіонера приєднаємося й ми і теж дещо спитаємо в керуючого трестом. Що ж воно виходить, шановний Анатолію Миколайовичу? У п'ятому мікрорайоні міста Павлограда живе понад двадцять тисяч мешканців. В основному — шахтарі, робітники підприємств. Лікувальний комплекс тут конче необхідний. І його почало будувати одне з ваших управлінь. 1976 року план робіт виконано на 74%. Це був апофеоз, найвища, так би мовити, точка трудового ентузіазму. Бо далі йде так: 1977 року план виконано лише на 47%, 1978 — на 33%, а 1979 — на 7%. За перший квартал 1980 року із асигнованих 305 тисяч карбованців, освоєно аж... 11 тисяч. При цьому, три останні роки об'єкт чомусь рекламувався, як «пусковий». Скільки помінялося керівників на дільниці та в управлінні протягом «пускового» періоду, сказано в «записках» Дениса Петровича. А що вкрадено, спробуємо уточнити. П'ять (чи, може, й шість!) разів розкрадався паркан. Ще зло 168 двірних блоків, 115 віконних луток із рамами, 495 квадратних метрів віконного скла, 49 шаф, 83 квадратні метри глазураної плитки, близько 2000 секцій батарей парового опалення, незчисленна кількість цегли, умивальники, унітази та інше...

Оце «фізіотерапія», шановний керуючий трестом!

...Цікаво б усе-таки знати — хто за неї відповідь?

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Дніпропетровська область.

ОТО «Фізіотерапія»!

(ІЗ ЗАПИСОК КОЛИШНЬОГО ПЕНСІОНЕРА
ДЕНИСА ПЕТРОВИЧА)

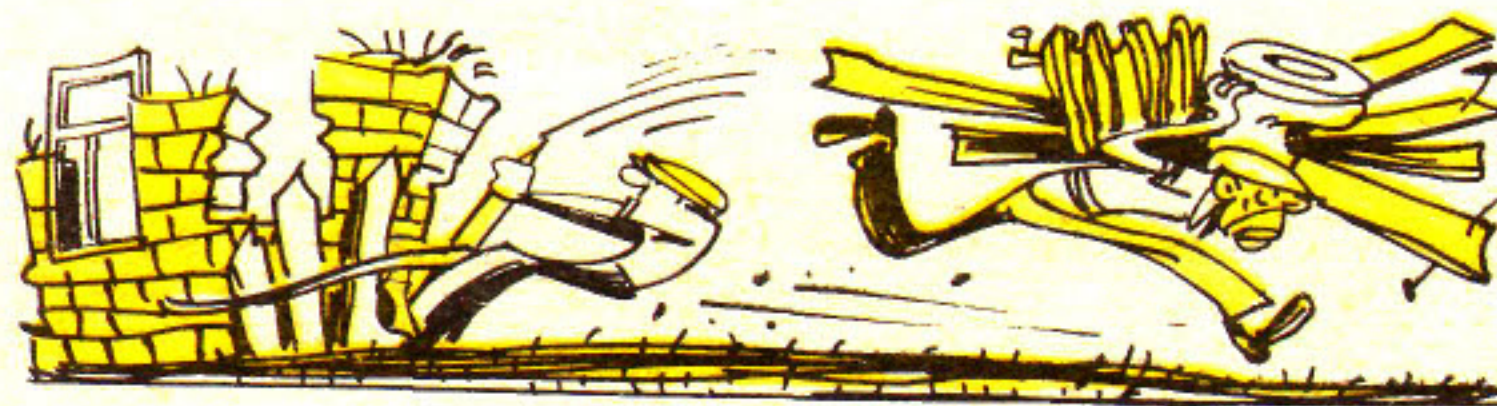
із глазуrowаними плитками. Одного — з кількома секціями батарей парового опалення. Ще якийсь тягнув віконне скло. Милиці у мене вже немає — ходжу з палицею. Злякалися вони тієї палиці, а я — до Левченка. Виявляється, цього вже немає. Виконробом дільниці тепер Чумака. Він тільки чмихнув, коли я нахвалився поскаржитися Сагановському. Начальником будівельного управління уже Назаренко...

Січень 1980 року. ...Нічого не болить. Забув про милиці й палицю. Третій рік ходжу то на будову, то

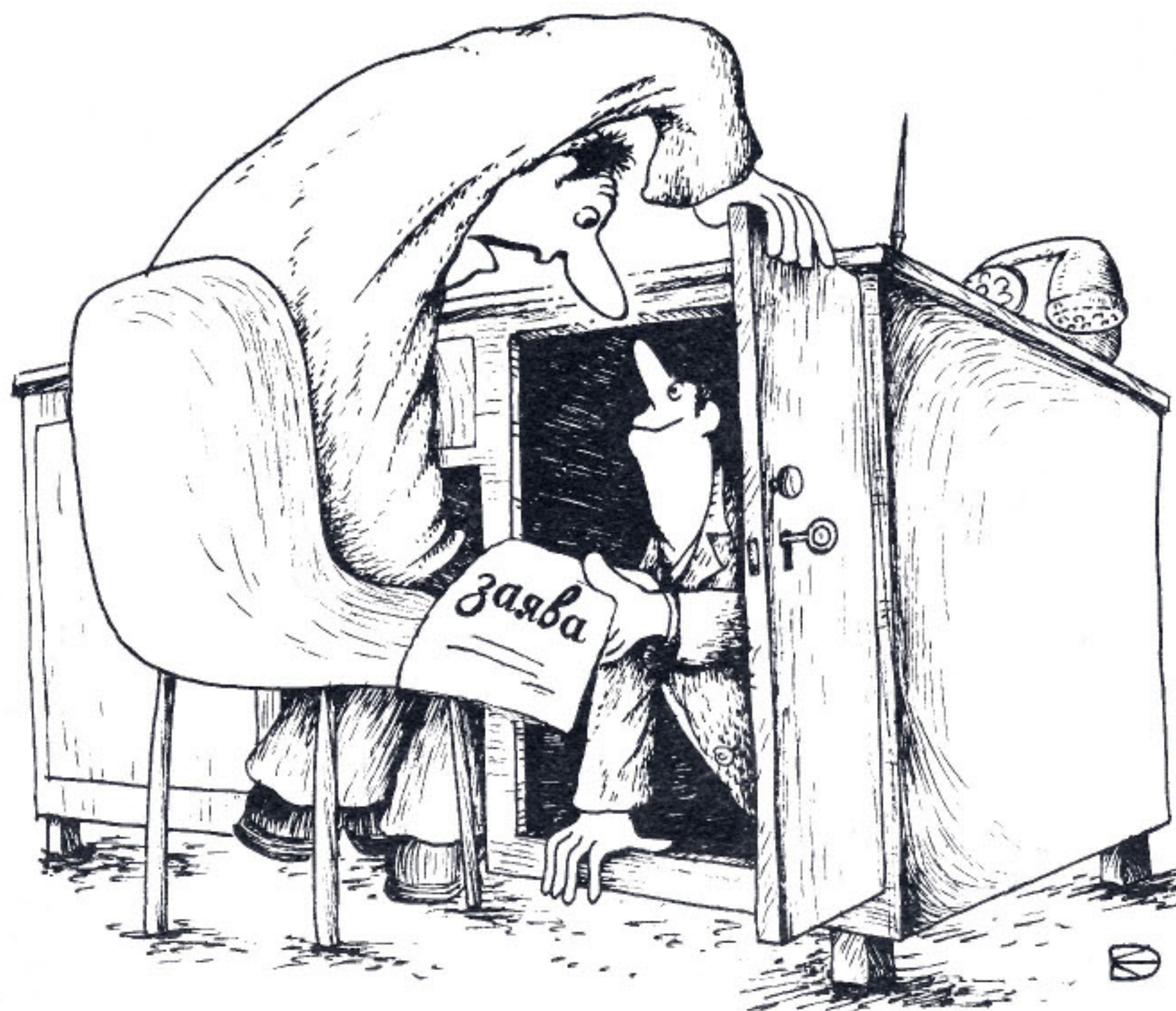
Лютий 1980 року. ...Зустрів знайомого фізіотерапевта. Глянув він на мою молодецьку ходу, на червоні щокоти й дивується: «Де ви курс фізіотерапії пройшли? Вас же тепер хоч у футболісти записуй!»

У футболісти я, звичайно, не піду, а от послюсарювати на заводі — ще зможу. Бачте, що вийшло: хоч не допоміг будові, зате своєму здоров'ю поміг — ходячи, бігаючи, ловлячи, турбуючись, пройшов курс і фізіотерапії, і лікувальної фізкультури...

Квітень 1980 року. ...Йдучи ранком



Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО



Без слів.

ВИКРИВАЧ

ГУМОРЕСКА

Сьогоднішній виступ голови колгоспу «Зоря» Василя Івановича Безверхого був тією останньою каплею, яка переповнила чашу терпіння зоотехніка колгоспу Зіновія Петровича Низенького.

Там на зборах він стримав себе.

Але нехай не думають, ніби зоотехнік дивиться на все, що робиться в колгоспі, крізь пальці. Що він пасує перед начальством, як інші. Ні. Вдома Зіновій Петрович рішуче сів за стіл. Зараз він скаже все, що думає про голову колгоспу. І скаже так, щоб його почули не лише в селі.

Вирвавши чистий аркуш паперу із синового зошита, Зіновій Петрович сів писати листа до районної газети. З-під пера виходили рівенькими рядочками слова:

«...Голова колгоспу «Зоря» зловживає службовим становищем. На останніх зборах, наприклад, він говорив, що збудовано два нові телятники, а вони скоро розваляться, бо велика частина будматеріалів пішла на спорудження будинку голови».

Усе тут пригадав Низенький, і порушення фінансової дисципліни, і поганий контроль за зберіганням колгоспної власності, і...

«Безконтрольність і зазнайство голови колгоспу призводять до поганих наслідків у роботі господарства, і чесні люди колгоспу не можуть з цим миритися, — писав, вдоволено сопучи, Зіновій Петрович, — і ми заявляємо про це прямо і голосно».

Зіновій Петрович Низенький ще раз уважно перечитав листа і підписався: Антон Павлович бараболя.

Семен ТАШКО.

Ах, це весілля, гучне, вихрове, котре, як відомо, співає і танцює так, що мало неба і землі! Не дивно, що у стандартній міській квартирі йому тісно, і воно лине під неосянні дахи ресторанів, кафе та їдалень з їх сотнями і тисячами «посадочних» місць. І тоді весілля беруть у свої руки працівники громадського харчування.

Беруть, звичайно, по-різному, залежно від традицій, досвіду, звичок та багатьох інших суб'єктивних факторів. Наприклад, у їдальні № 40 Донецького тресту їдалень представників весільної сторони, які прибувають сюди, щоб домовитися про умови весільного сервісу, зустрічає український суворий погляд кастелянші.

— Пити будете? — металевим голосом запитує вона.

Густо червоніючи, представники нервово переступають з ноги на ногу, не в змозі заперечити подібну можливість.

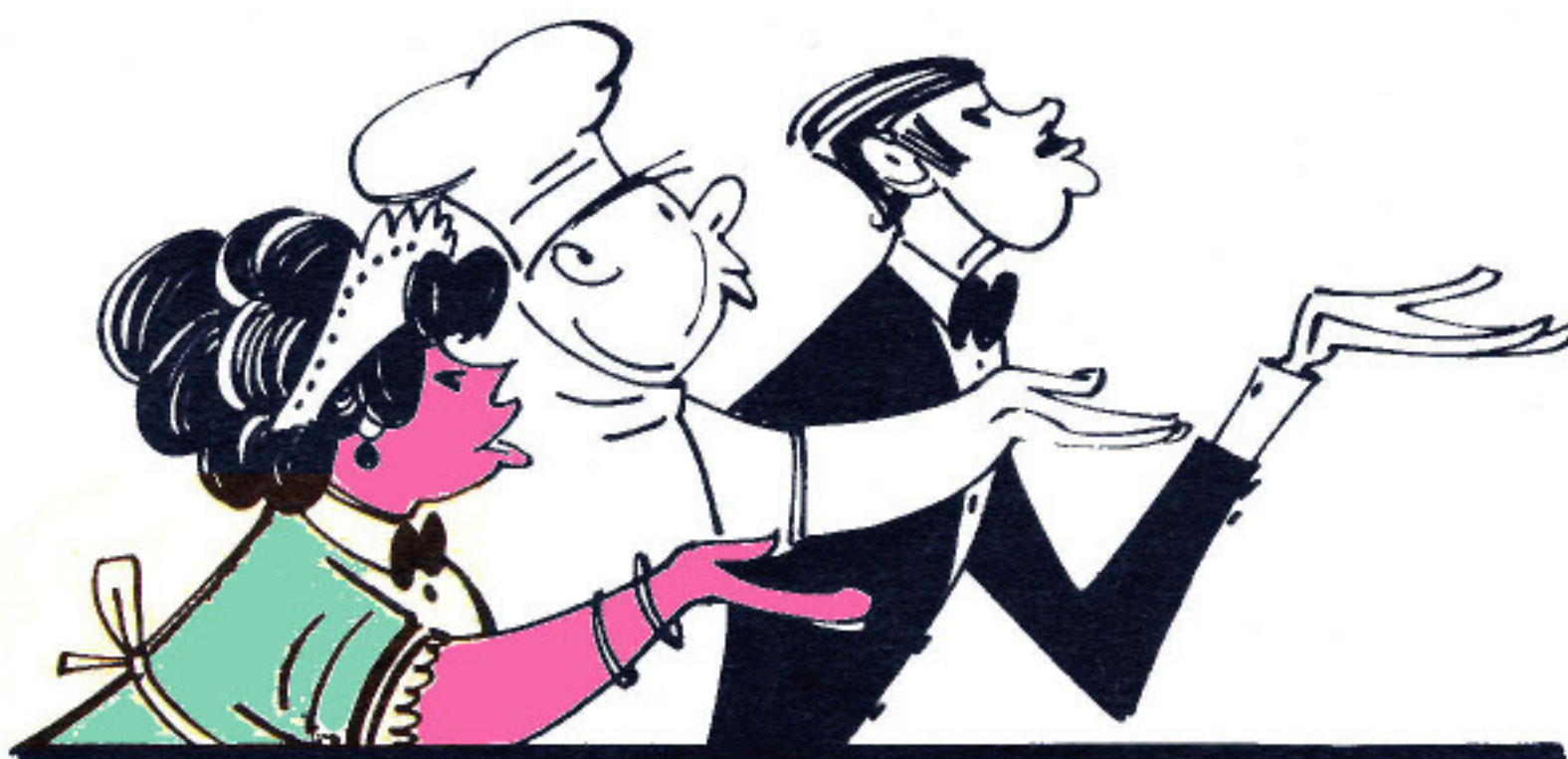
— Ага, будете! — констатує кастелянша. — Отже, гроші за амортизацію фужерів наперед!

І владно простягає розчепірену долоню, куди представники весільної сторони, полегшено зітхнувши, кладуть десятку. Але тут же стає зрозуміло, що полегшено зітхати зарано.

— А де п'ють, там що? — переводиться розмова у область неважких загадок.

— Безумовно, безумовно... — мимрають у щасливому осянні представники весільної сторони. — Ось вам

ПІД ВЕСІЛЬНИЙ ТОСТ



іще десять карбованців за можливий бій посуду.

Однак і цього разу полегшено зітхати рано.

— Довго пити збираєтесь? — звучить іще одне запитання.

— Скільки з нас? — остаточно капітулюють представники.

— Дванадцять карбованців. Кожному, хто обслуговуватиме вас після сьомої вечора...

У ждановському ресторані «Металург» свої традиції. Тут грають на інших струнах урочисто настроєних душ представників весільної сторони.

— Танцюватимете до упаду? — оцінює мружиться мужчина в блискучому вокально-інструментальному одязі. — Як дивитися на шейк, кадрили, «Хафанану» з репертуару Африка Симона, яку в нашому репертуарі ще не затверджено?

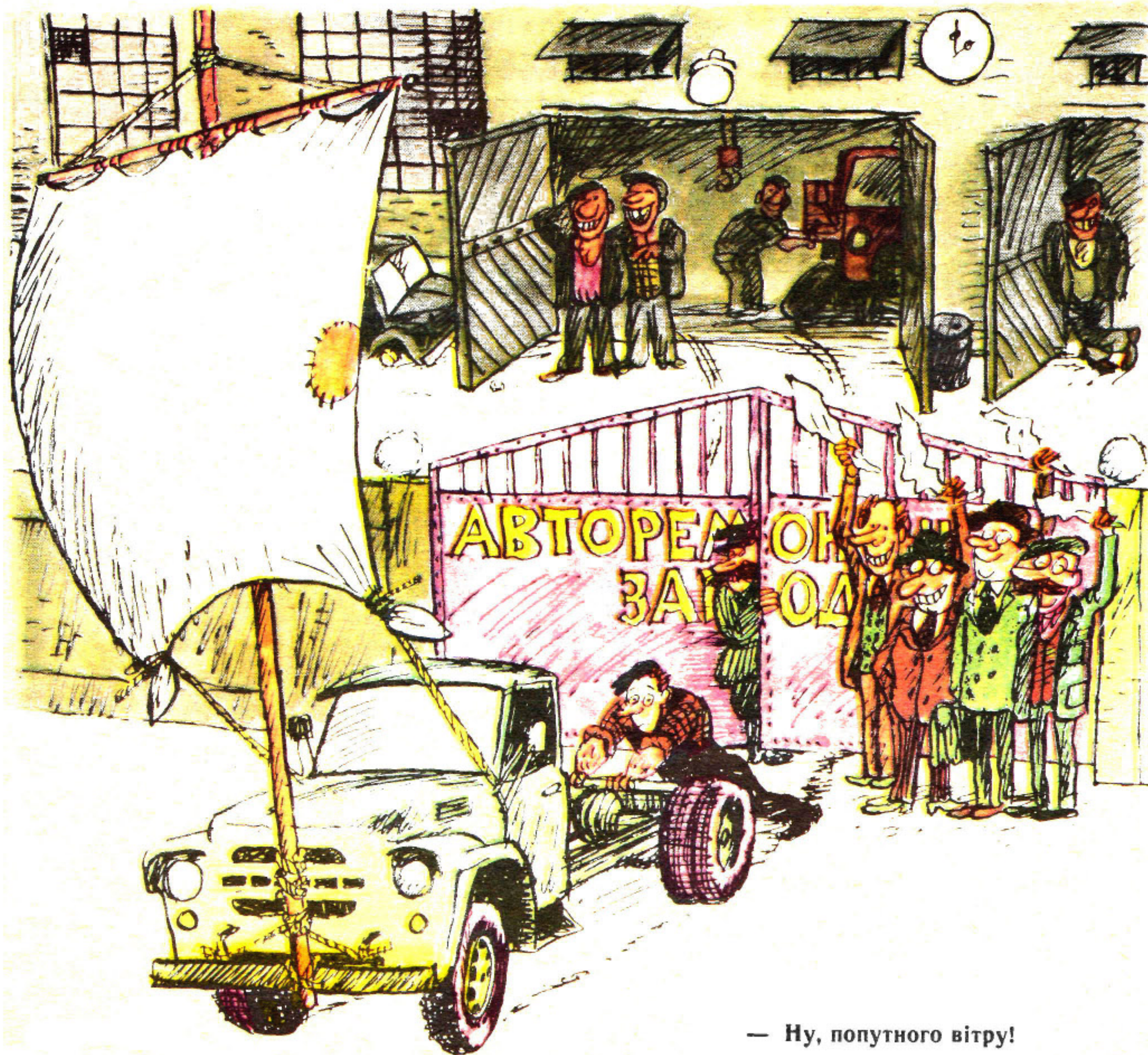
У збудженій уяві представників виникає полум'яний образ невичерпно темпераментної зірки естради з далекого континенту.

— І «Хафанану», якщо можна, — запобігливо ловлять вони погляд вокально-інструментального мужчины. — Як же нині без «Хафанани»?!

На деяких авторемонтних заводах не борються з бранкоробством, неякісно ремонтують машини.

(3 листів до редакції).

Мал. А. ВАСИЛЕНКА



— Ну, хай буде по-вашому, — мовби неохоче поступається той. — Четверть куска — й тіштеся модерном.

І з кишень представників до розцяцькованого фольклорним орнаментом портмоне блискучого мужчины перекочують двісті п'ятдесят карбованців.

По тому вступає у переговори мідноликий від підвищених температур працівник кухні.

— Закусувати багато будемо?

— Хе-хе, — презираються представники весільної сторони. — Ну, щоб як у людей. Самі розумієте...

Зазначимо, що питання відносно закуски — найтрадиційніше з усіх обговорюваних. І, як показує аналіз, найбільш ключове. Позаяк десятки та п'ятірки за різні інші весільні послуги не йдуть ні в яке порівняння з нелегальною кухонною обдиралівкою. На салатах, лангетах і шашликах мідноликий працівник кухні має куди більше. Причому йому зовсім не треба напружувати фантазію, щоб урвати од весільного пирога ласий шматок. Мідноликий просто бере, як беруть своє, законне — без сумнівів і вагань, набиває містку сумку і, похилившись від солідної ваги на правий бік, тягне її додому.

Щоб не бути голослівними, звернімося до конкретних фактів.

У тому ж ресторані «Металург», готуючи під перший весільний тост оселедець «Івасів», чотири з половиною кілограма його передусім упхали до приватної сумки — дві третини того, що належало розмістити на святковому столі. Картоплі з вершковим маслом до «Івасів» не подали зовсім.

У заливній яловичині, призначеній під другий тост, м'яса можна було не дорахуватися на сорок п'ять карбованців. Лангет гострий кухарський ніж обрубав на п'ять кілограмів. Ну, а кульмінаційної закуски — шашликів подали на двадцять порцій менше від замовленого. Не кажучи вже про те, що кожен із поданих шашликів урізали майже наполовину. Загалом же харчів із весільного столу було винесено на 155 карбованців.

У сусідньому ждановському ресторані з ліричною назвою «Айстра» під бурхливий ритм «Хафанани» подали м'ясний салат, у якому навіть тверезим поглядом неможливо було виявити його головного компонента — м'яса. Скумбрії консервованої опинилося у місткій сумці 2,4 кілограма — дві третини замовлення. Успіх за нею туди ж відправилися двокілограмові кусні сиру та м'яса, вершкове масло, майонез та інші продукти.

А неподалік у кафе «Кавказ» під могутнє «Гі-ірко!» поцупили півторакілограмовий шмат сиру «Пошехонського», стільки ж сервелату, у їдальні № 28 Горлівського відділу робітничого постачання під соромливо поцілунки молодих потягли чимало копченої ковбаси, курей, яловичини...

Та й чого, власне, боятися мідноликому кухонному умільцю? Ніхто не каже йому: «Стій, що несеш?», ніхто не заважає вільному виносу весільного провіанту. Ревізори з рідних трестів та відділів робітничого постачання не надокучають. Внутрішній контроль фактично відсутній, а інспектори з області коли там надаються...

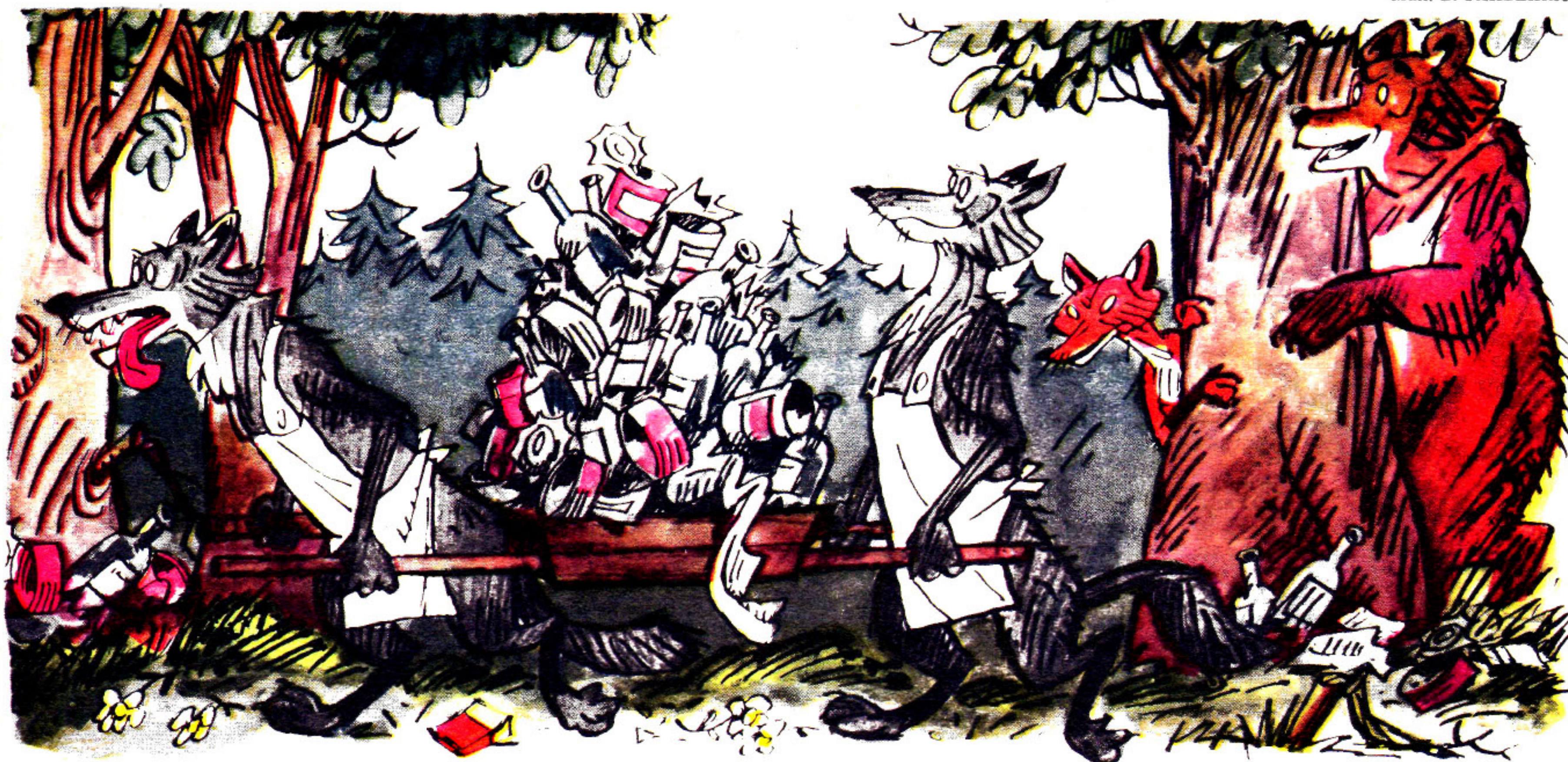
Отож поки що у весільного несуна один клопіт — як би не надірватися.

А. НАУМОВ.

Донецька область.



— Ну, попутного вітру!



— Це Лев на них як на санітарів лісу іще один обов'язок поклав.

Власне, скаржитись у нас нікому не заборонено. Якщо незаслужено людину образили, обрахували, незаконно звільнили з роботи — є всі підстави скаржитись. І якщо ці скарги обгрунтовані, наслідком їх перевірки (ясна річ, перевірки сумлінної) завжди буде та чи інша міра покарання винного. А втім, про все по порядку.

Заплішний збирається скаржитись...

...Двадцять першого липня минулого року троє електриків радгоспу «Красний» Жмеринського району Вінницької області — Микола Пастернак, Борис Заваганов та Олександр Уманець на чолі зі своїм бригадиром, інженером-електриком Дмитром Онисимовичем Заплішним «обідали» поблизу річки Ровець, що з'єднує ставки обласного рибтресту. Заплішний запропонував наловити риби. Риболовецьких снастей при собі не було. Зате в бригадира був досвід «ловлі» — глушіння електрострумом. До того ж тут і обставини сприятливі: за кілька кроків від води — глибинний насос, поряд із ним — насосна станція. Відтак у наявності електричні дроти, рубильник і т. д. Бери дріт, опуская у воду, вмикай електрострум — і рибка плаває догори черевом... Все ж хлопці завагалися: може, не треба, га, Дмитре Онисимовичу? Заплішний заспокоїв: «Усе буде гаразд».

З дротом до води пішов Уманець — наймолодший, за три тижні перед тим зарахований на посаду радгоспного електрика. Це були його останні кроки... Лише в творах комедійного жанру браконьєрство закінчується для його учасників легким переляком. В житті ж буває інакше.

Що ж було далі?

У своїй постанові про порушення кримінальної справи колишній прокурор Жмеринського району т. Івченко констатував: «...є достатні дані, що вказують на ознаки злочину, передбачені ст. 98 КК УРСР». А в цій статті, до речі, сказано: «Вбивство з необережності карається позбавленням волі на строк до трьох років або виправними роботами на строк до одного року». Тим часом суд пред'явив Заплішному, Пастернаку й Заваганову звинувачення за статтею 162-ю, а точніше — за одним із тих її «або», котрі передбачають штраф за браконьєрство, і згідно з цим «або» всіх трьох було оштрафовано: Заплішного — на двісті карбованців, Пастернака й Заваганова — на сто карбованців кожного.

Нинішній прокурор Жмеринського району Степан Дмитрович Светляк, який безпосередньо займався вивченням усіх обставин трагічного випадку, розводить руками:

— Ми могли помилитися у кваліфікації причин... Спочатку думали: порушення техніки безпеки. Хотіли порушити справу за статтею 135-ю...

Зауважимо, що в цій статті йдеться про порушення службовими особами правил техніки безпеки, про те, що таке діяння, коли воно призвело до нещасного випадку, карається позбавленням волі на строк до чотирьох років...

Отож, знаючи все це, я передбачав, що розмова з Заплішним буде нелегкою. Адже це буде розмова з людиною, яка має безпосереднє відношення до смерті двадцятирічного юнака. Заплішний, як це доводять матеріали справи, глушив самогон разом із своїми підлеглими, подав ідею ганебного промислу, себто став головним призвідцем трагедії. Мені, отже, уявлялося, як ніяково почуватиметься Дмитро Онисимович, як мучитиметься й розкаюватиметься. Справді, як міг він, солідна людина, батько трьох дітей, якому Олександр Уманець годився в сини, докотитися до такого?! Яка ціна, яка ша-на йому як керівникові бригади?

І раптом:

— Вже й кореспонденти почали найджати! Ну, знаєте! Я буду скаржитись! Ніякого акта про браконьєрство нема! За що ж стягли двісті карбованців? Риби ж ми не наловили! А тепер ще й жити спокійно не дають.

Виявляється, після скоєного можна ще й спокійно жити...

— То ви вважаєте, що вас покарали ні за що?..

— Конешно. Мало чого можна накапати. Нічого, ще розберуться...

Розберуться, безумовно. Недарма ж справа обласною прокуратурою повернута на дослідження. Слід сподіватися, що причини трагедії на березі річки Ровець і вина причетних до цієї трагедії буде встановлена правильно й остаточно.

Але що дивує — це кричуща безпринципність керівництва радгоспу щодо оцінки вчиненого Заплішним. Усупереч елементарній логіці, Заплішний ще й досі залишається бригадиром, керує тими ж Пастернаком і Завагановим, інакше кажучи, продовжує вважатися «вихователем і наставником» молоді! Незбагненно.

— Як могло таке статися? — запитує директора радгоспу Івана Гивовича Яременка.

— Ми це питання тримаємо на контролі, — відповідає директор. — Як тільки все підтвердиться, одразу ж звільнимо. Він же заявляє, що буде скаржитися...

А що, дозвольте вас запитати, шановний директоре, має підтвердитися? Що Заплішний — браконьєр? Це вже доведено. Що він ніякий не вихователі і не наставник молоді, а — навпаки? Це доведено також. І доведено так переконливо, що далі — нікуди.

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. Перця.

Вінниця — Жмеринка.

НАРОДНИ УМІЩИКИ

ТЕЖ РОДИЧ

Якось вчителька повила учнів до художнього музею. Одна учениця, дивлячись на картину, на якій був зображений Омелян Пугачов, запитала:

— А це хто — Алли Пугачової батько?..

Повідомила Н. КАЗИМИРЧЕНКО з м. Кіровограда.

ВІДВІДИНИ

Степан відвідав хворого товариша. Господина налила чарку слив'янки, припрошує його:

— Випийте за здоров'я мого чоловіка!

Степан випив. Потім подивився на хворого товариша і каже:

— Ох, і поганий він, бідолаха, вигляд має. Давайте я ще одну чарку вип'ю за його здоров'я!..

Повідомив А. САВИНЕЦЬ з с. Сокиринців Хустського району Закарпатської області.

САМІ ПЕРЕЖИВАННЯ

Зустрілись на вулиці дві сусідки: — Мотре, яка ти щаслива із своїм чоловіком. Ніяких у вас переживань. А у мого самі переживання... Працює він на м'ясокомбінаті, переживає: як узяти шматок м'яса додому, потім переживає, як його пройти через прохідну. Ну, а як пронесе, переживає, що мало взяв... І так щодня.

Повідомив А. Д. КОЗАК з м. Хмельницького.

ДАЙТЕ СЛОВО ДОСКАЗАТИ

Вечір. Батько читає газету, мати прибирає в кімнаті, доня дивиться телевизор і підкидає пилочкою нігті.

— Ой, Оксано, скільки ти вже з'їла мого здоров'я, — вчитися кинула, десь пропадаєш цілими днями і вечорами, а допомогти не хочеш, вже не знаю, що робити з тобою... Та скажи вже ти хоч що-небудь, Іване, а то сидиш, як сніп недомолочений, може вона тебе послухає, — каже мати.

Батько відклав газету і процідив:

— Її треба заміж віддати.

— Та тобі вічно дурниці в голові, — мовить мати. — Та ти подивись, яку вигодували, а яка від неї поміч...

Дочка підняла голову, скоса глянула на матір і промовила:

— Ой, мамо, та годі, вгамоніться, дайте татові слово досказати...

Повідомив Р. І. ПОДОЛЯК із м. Львова.

ХТО РЕГУЛЮЄ!..

У клубі тільки-но закінчилася лекція про шкідливість різних пережитків та забобонів.

— Запитання будуть? — звернувся лектор до аудиторії.

Встає один дідок та й каже:

— Я, товаришу лектор, давно вже не вірю ні в яких чортів, відом і прочую нечисту силу. Але мені хотілось би знати, хто керує котами, бабами та молодцями, які йдуть по воду з порожніми відрами і як вони знають, коли, кому і де треба перейти дорогу. Бо такі, я вже переконався, тільки вирушиш куди-небудь — чи що купити, чи якась діло зробити, і кіт перебіжить дорогу або бабу чорт винесе з порожніми відрами — вертайся назад, бо удачі не буде. Так ви мені скажіть, товаришу лектор, хто їхній рух регулює?..

Повідомив Г. Н. ВАРИЧ з смт Буків Маньківського району Черкаської області.

Про цей експеримент писалося багато. Його навіть демонстрували по центральному телебаченню. На очах у великої аудиторії експериментатор запропонував молодій ладіні визначити, який кубик він тримає в руці — чорний чи білий? Посміхнувшись, молодик твердо відповів:

— Звичайно, білий.

— Що ви, — заперечив йому експериментатор, — кубик — чорний!

— Білий! — стояв на своєму той.

— Ні, чорний, — спокійно і твердо сказав експериментатор. — Придивіться уважніше.

Проте, хоч як уважно придивлявся до кубика молодик, він не міг погодитися з експериментатором. Він бачив перед собою білий кубик і на полягав на цьому.

Тоді експериментатор поклявся на допомогу аудиторію. Висловлюючись по черзі, присутні переконували «піддослідного», що він глибоко помиляється, називаючи кубик білим, бо насправді кубик не білий, а чорний. Товариш пручався з останніх сил і нарешті капітулював.

— Так який кубик ви бачите перед собою? — урочисто спитав його експериментатор.

— Чорний, — ледь чутно проказав молодик.

— Тепер ви в цьому впевнені?

— Впевнений, — прошепотів той.

Експеримент викликав багато суперечок. Деякі ставили під сумнів вірогідність подібної метаморфози.

— Дійти до такого, щоб називати біле чорним! — обурювались вони. — Бути такого не може!

А от якби вони спокійно поміжували, якби проаналізували свою поведінку бодай протягом одного останнього тижня, то неодмінно дійшли б висновку, що самі часто виступають у ролі «піддослідного».

Ходити за прикладом недалеко. Обідаю я у кафе «Під вербою». Меню жалюгідне. Страви приготовлені так, наче кухарі записялися на завжди прицепити відвідувачам відразу до їжі. А обслуговування таке приголомшливе, ніби людство чітко поділене на два табори запеклих во-

ноб ходити у таких, потрібна неабияка мужність.

— Та цю взуттєву фабрику закрити треба! — обурився я. — Ні, цього так залишати не можна. Писатиму в усі усяди!

— Зачекай писати, — зупинила мене дружина.

Якщо всі ТАК вважали б...

рогів — клієнтів і офіціантів, і, уявіть, я не тільки не обурююся у голові, не пишу до книги скарг, не телефоную до управління громадського харчування. Розраховуючись з офіціантом, я кажу йому «дякую» і навіть залишаю чайові. Бо ж усі так роблять. Отже, вважають все це нормальним. А з якої речі мені бути білою вороною?

Або купив я туфлі виробництва місцевої фабрики. З трудом натягнув їх, але й кроку не зміг ступити — ноги, наче у тисках. Зрозумів:

— Люди ж купують і, отже, носять. Якби не купували і не носили, фабрика припинила б своє існування. Може, це у тебе ноги нестандартні? Не такі, як у людей?

І хоч я ніколи не помічав за собою такої вади, мій запал розтанув, а обурення поступилося місцем розгубленості.

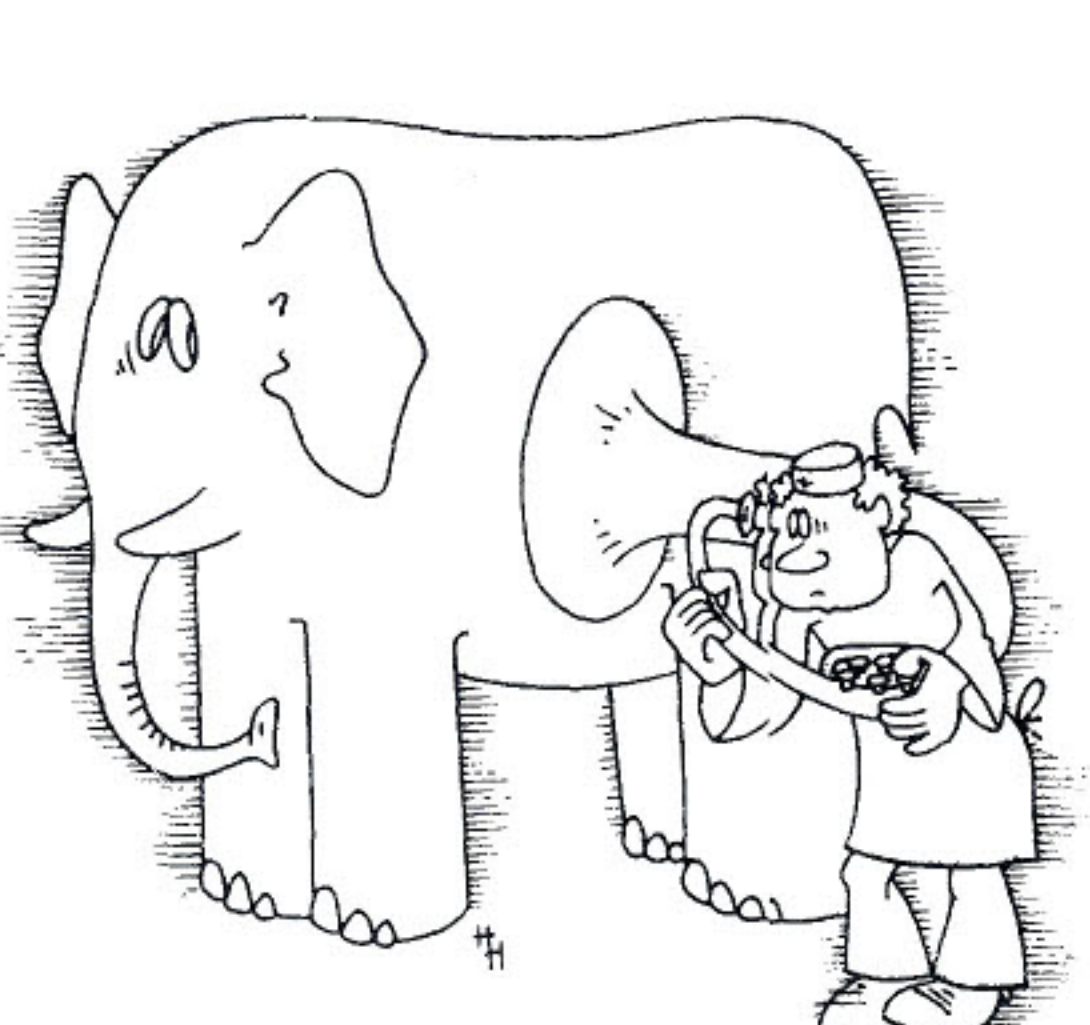
— А може, справді? — подумав я. — Може, це тільки мені здаються туфлі неоконирними і незручними, а для всіх інших вони — цілком пристойні?



Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

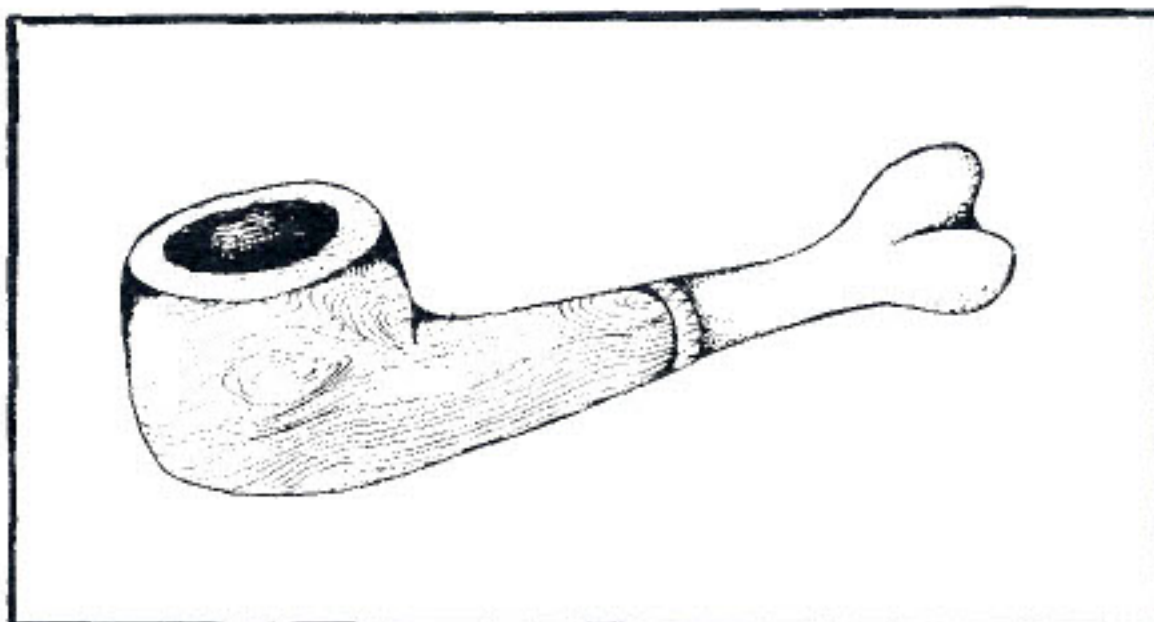


Мал. М. НОЗДРАЧОВА



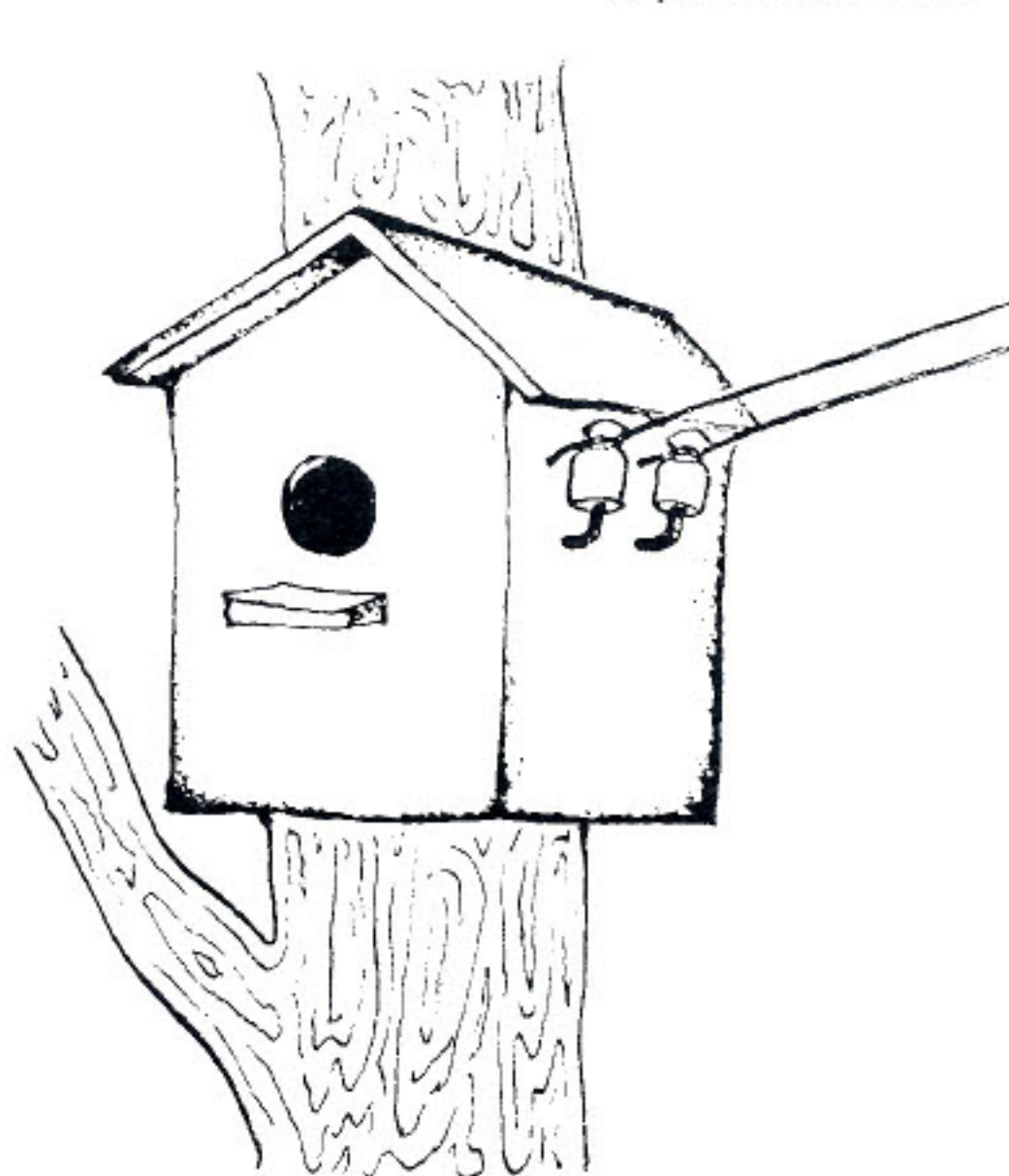
Без слів.

Мал. В. СЕМЕРЕНКА



Без слів.

Мал. І. ЛОПАТИНА (м. Ілалач
Воронезької обл.)



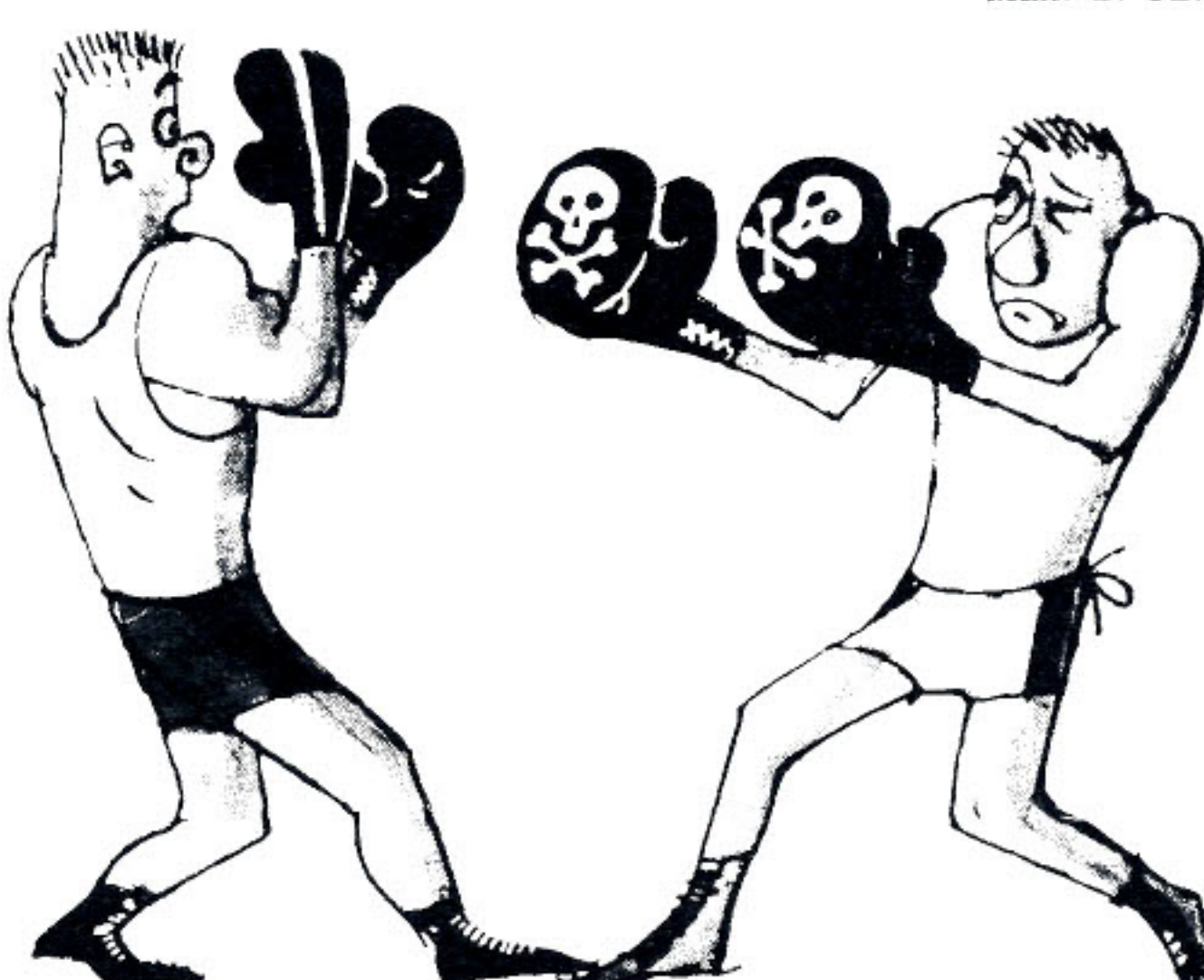
Без слів.

Мал. П. ГРАВОВОГО



Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО



Без слів.

Мал. А. ЩЕРБАКА



— Оце вирішив квартиру прибрати, бо дружина з відпустки повертається.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА



Без слів.

Вітаємо ювіляра



Юрія ШАНІНА — ученого-філолога, гумориста, автора «Малої студентської енциклопедії» — з його першим 50-річчям.
Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Мал. М. ЛИТВИНА



ПРАКТИКА МАЙБУТНІХ ЮРИСТІВ

У Токіо є приватний університет Васела. Нещодавно студентська газета того університету опублікувала результати одного дослідження. Сто студентів анонімно відповіли на запитання анкети щодо засобів їх існування. І виявилось, що третина студентів-юристів зараджує собі у цій справі крадіжками в крамницях та автоматах: крадуть підручники, з харчових автоматів крадуть гарячий суп із локшиною та інші продукти. Іноді це робиться організовано — цілою групою — з розподілом обов'язків.

Словом, коли говорити про порушення законів, то майбутнім юристам не тільки теоретичних, а й практичних знань не бракуватиме.

РОБОТА ДЛЯ ГОЛОВИ

Рей Вейлін, безробітний зі штату Каліфорнія, поголивши голову, здає своє тім'я під рекламні оголошення. Він носить із собою низенький стільчик, всідається на ньому на багатолюдних вулицях, і перехожі мають змогу прочитати, що написано на його маківці.

Що ж, шлунок заставить і в такий спосіб головою працювати. На жаль, це доступно не всім, бо кількість безробітних голів у США значно перевищує попит рекламодавців.

ВИСНОВОК ЗНАВЦЯ

Один шеф-кухар, що виступає з кулінарними порадами по французькому радіо, твердить: «Ніщо так не дратує чоловіків, як дружина, яка охоче готує їжу, але не вміє цього робити, або дружина, яка вміє смачно готувати, але не робить цього».

ПЕРЕКВАЛІФІКАЦІЯ

На місці злочину були заарештовані шість грабіжників, які вдерлися до одного з лондонських універмагів. У поліцію їх доправили колеги по роботі. Бо, як виявилось на першому ж допиті, двоє зі злочинців були поліцейськими сержантами, двоє — детективами, один мав чин вахмістра, а ще один був навіть поліцейським інспектором.

ПЕРЕКОНЛИВЕ ПОПЕРЕДЖЕННЯ

Перед залізничним переїздом поблизу станції Август (штат Джорджія, США) приладнано щит із таким написом: «Кожному поїздові потрібно приблизно 12 секунд, щоб пересікти переїзд — незалежно від того, чи стоїть ваш автомобіль на рейках, чи ні».

ЦІКАВА ХІМІЯ

Державна інспекція конфіскувала у португальському містечку Торрес Ведрас 90.000 літрів «білого вина». Найцікавіше в тій історії те, що для продукування того напою не було використано ані одної виноградини — виготовили його з самих хімічних компонентів. Скандал був чималий, бо таке шахрайство кидає тінь на португальське виноробство. Єдина втіха, що й у Франції, Італії та деяких інших виноробних країнах Заходу фальсифікують вина тисячами гектолітрів.



Вставляє зуби...

КОРОТКОЗОРА ДАЛЕКОЗОРИСТЬ

Прем'єр-міністр Австралії Джон Малькольм Фрейзер виступив із «Зверненням до народу».

Що ж, коли глава уряду країни звертається до своїх співвітчизників, то це, звісно, явище цілком нормальне.

Прем'єр-міністр повідомив, що очолюваний ним уряд має намір активізувати свої зовнішньополітичні зусилля і що Австралія повинна брати належну участь у міжнародній політиці.

Що ж, і це можна було б лише привітати...

Але давайте-но глянемо спочатку, як Джон Малькольм Фрейзер собі ту участь уявляє, на що він націлюється. Може, має на оці докласти сил до зміцнення мирного співробітництва народів? Боротися проти загрози нової війни?

Еге ж, загрозу зірке око пана прем'єр-міністра таки побачило. Але не за тією адресою, де її шукати слід було б: своє завдання він убачає в тому, щоб боротися проти так званої «радянської загрози»! Ось куди, бачите, націлюється він спрямувати ті зовнішньополітичні зусилля; ось якою повинна бути, на його погляд, «належна участь» Австралії у міжнародній політиці!..

Австралійський прем'єр-міністр, виявляється, має неабиякий, можна навіть сказати, феноменальний зір — за тисячі й тисячі кілометрів від Австралії може побачити те, чого й зовсім немає. Він запевняє, що спочатку «ясно побачив радянську загрозу для всієї Азії», а потім ще й «переконався в тому, що Радянський Союз загрожує всій Європі».

Ясно, що така особливість зору у пана Фрейзера від природи. Але ясно також і те, що тут не обійшлося без окулярів. Імпортих. Американсько-китайського виробництва. Недаремно ж та його

далекозорість із особливою силою проявилася після недавніх зустрічей із президентом Сполучених Штатів Дж. Картером і заступником прем'єра Державної Ради Китаю Лі Саньнянем.

У Картера Фрейзер сам побував, а пекінський державний діяч сам зробив честь Фрейзеру — навідався до нього в Австралію.

От після тих зустрічей австралійський прем'єр-міністр, який і до того частенько охоче міг потеребенити на тему про «радянську загрозу», побачив її так, ніби вона перед самим носом у нього виринула.

Побачив і не залишив цього так собі: похваливши президента Картера за те, що той узяв на себе роль «лідера вільного світу», він підніс Вашингтонові презентик — надав у повне розпорядження Сполучених Штатів військово-морську базу Кокберн-Сауд на західному узбережжі Австралії.

Президент Картер відзначив Фрейзера компліментом, сказавши, що «в дні випробувань приємно мати таких друзів».

Вельми люб'язно повівся прем'єр-міністр і з пекінським співбесідником. Навіть висловив «своє розуміння турбот Китаю про безпеку і мир у Азії». А на додачу теж презентом удостоїв — дав згоду продати Китаєві дещо з новітньої техніки.

Одне слово, гострозорий австралійський прем'єр-міністр не тільки аж он де побачив загрозу Азії та Європі, а й заповзівся уже їх «рятувати». При цьому він начебто не бачить того, що, при нормальному погляді на речі, видно й неозброєним, звичайним оком, — претензій Вашингтона на право диктувати свою волю іншим народам та далекосяжних планів пекінських гегемоністів.

Я. ВАЛАХ.



ДЗИГА

З дитинства принцип має дзига свій:
Як хочеш жити — крутитися умій!

Валерій ОЛЕВСЬКИЙ.

ІДЕЯ

— ВТК, — сказав Олекса, —
Палки ставити у колеса.
— Так, — озвався і Степан, —
Через нього лясне план,
Тож посплати слід, таки,
ВТК на буряки.

Марко МЕЛАМЕД.

СЛУШНА ПОРАДА

За кермом автомобіля
Гнатова дружина...
— Подивись на того типа:
Лізе під машину!
Чи йому життя не мило, —
Сердиться Тамара, —
Що робити, чоловіче?
— З'їдь із тротуару!..

Борис СЛЮСАР.

ЕПІТАФІЯ ЗЛОДІЄВІ

Коли помер, до раю не взяли,
У пекло — теж. І досі ждати мусить:
Чорти бояться за смолу й котли,
А піде в рай — всі яблука обтрусить.

Роман БОЛЮХ.

с. Зеленче
Дунаєвського району
Хмельницької області.

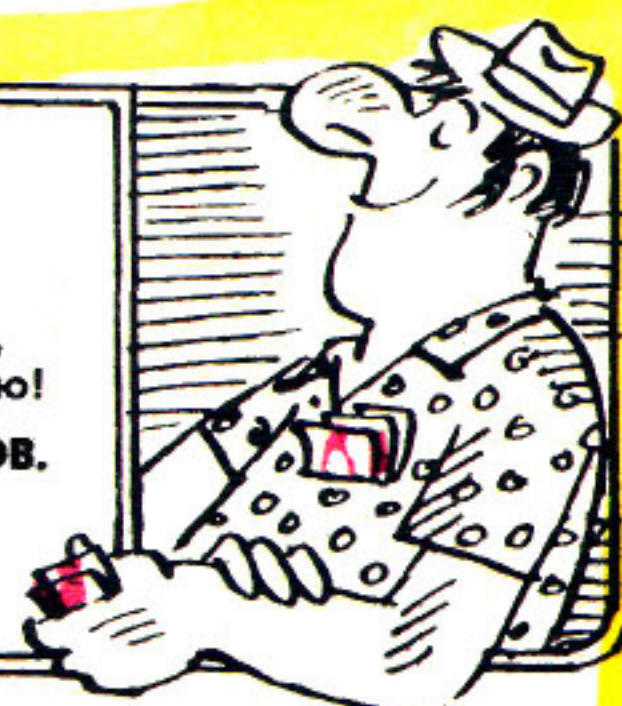


Сатиричні МІНІАТЮРИ

ОЦЕ ШВИДКІСТЬ!

Раз дивувався Филімон:
Ну ж і швидкі оці трамвай!
Не встигну я пробити талон,
А вже, гляди, виходить маю!

Валерій КУЗЬМИНОВ.
м. Костянтинівка
Донецької області.



ЛЮБОВ

Кінь Комара
Хвостиком — лясь:
— А ссати кров із мене — зась!
— Та я ж припав до вас з любові...
... Ти бач, любов яка!
До крові.

Борис ЧАМЛАЙ.

м. Кіровоград.



ДИТЯЧА БЕЗПОСЕРЕДНІСТЬ

— Мамо, що наш тато пише,
Ще й ховає під подушку?
— Не питай... Якись там вірші...
— А хіба наш тато — Пушкін?

Віталій ШМИГОЛЬ.



МАМИ Й ХАМИ

Чує син малий від мами:
— Люди всі на світі — хами!
Будьте певні, що ця мама
З сина виховає хама.

Віктор СОЛОШЕНКО.

ПЕРЕСТАРАЛИСЯ

Взялись меліоратори за діло —
Від річки мокре місце залишилось!

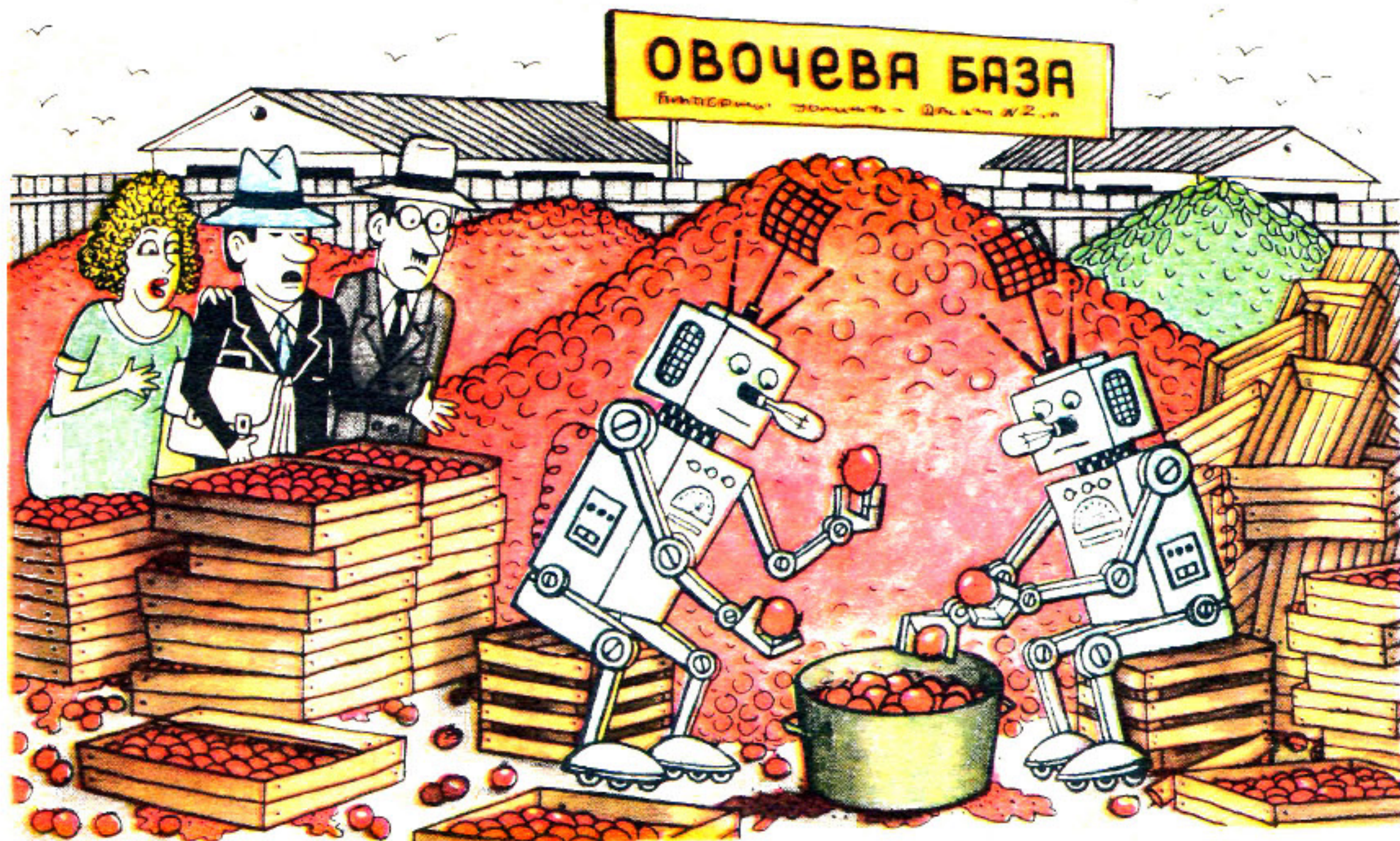
Микола СЛЮЗКО.

Снав п'яничка поблизу ларка.
Раптом йому стукнула ідея —
Став він рачки і чимдуж гука:
— Громадяни! Розтлумачте, де я?
Ну, а тут якраз о тій порі
Нагодилась тітонька дебела.
Каже: — Он, соколику, вгорі —
Бачиш? — напис: «Вулиця Весела».
— Що?! — п'яниця в гніві аж гика. —
Думаєш, як випив грамів двісті,
То й не знаю, вулиця як-ка?!
Я питаю —
у якому місті?

Петро РЕБРО.



Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО



— Шефи з науково-дослідного інституту прислали їх замість себе
перебирати помідори...

Дали перцю!

Погодьтеся, дуже неприємно, коли вам раз за разом дорікають за низькі надой молока на фермах. Набридло вислуховувати нотації і голові колгоспу імені Леніна [Коломийський район] Криховецькій Т. О. І вирішила вона одним махом змінити становище з отими показниками. Сказано — зроблено. І до райцентру пішли дані, в яких надой зростали буквально не днями, а годинами. Щоправда, збільшувались вони лише на папері. Про це до редакції надійшов лист із колгоспу.

Секретар Івано-Франківського обкому Компартії України тов. Артеменко повідомив Перцеві, що ревізією господарсько-фінансової діяльності колгоспу дійсно встановлено факти приписок виробництва молока та інші порушення. Бухгалтерський облік у господарстві було занедбано.

Матеріали ревізії розглядалися на засіданні бюро Коломийського райкому партії, рішенням якого Криховецькій Т. О. оголошено сувору догану. З посади голови колгоспу її звільнено. Накладено партійне стягнення і на головного зоотехніка колгоспу Белей С. К.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА



Павло
МАРЦИНОВИЧ

ЖИВ СОБІ ВОВК...

Ось — про вовка
В нас помовка,
Що ласкаво звався
Вовка...

Був він дужий,
Був хоробрий.
Був він вельми,
Вельми добрий.

Хто не зайде,
Хто не прийде, —
Не зазнає
В нього кривди.

Був звірятам
Другом, братом,
Підсобляв
Усім звірятам.

Спорудив для кізки
Хатку,
Для ягнят —
Кленову кладку.

Якось лапкою
Борсук
Наколовсь
На гострий сук.

Закульгав, бідак,
Заойкав,
І розчулив дуже
Вовка.

Мовить вовк:
— Візьми, браток,
Мій березовий
Кийок...

Милий звір,
Неначе з шовку...
Всі любили вовка
Вовку.

...Слава вовку
Сіроманцю!
...Дивний вовк
Приснився зайцю!

З білоруської
переклав
Богдан ЧАЛИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА



ПОДАРУНОК НА ІМЕННИ

Тато, мама і дві бабусі виряджали Федю на день народження Костика.

— Який же дарунок ти віднесеш своєму товаришеві? — поцікавилася мама. — Пригадай, чого в нього немає?

— У Костика немає бабусі.

ГУСАК І ГЕНА

— Я ніколи не думав, що ти такий боягуз! — насміхався з Гени Петрик.

— Хто тобі сказав, що я боягуз? Усе це вигадки!

— Я сам бачив, як учора ти тікав од гусака.

— Я не тікав. Просто ми з ним бігли наввипередки...

ОДНА ПРИЧИНА

— Грицю, чому ти так високо заліз на дерево?

— Собаки злякався.

— Але ж його давно немає... Чому не злазиш?

— Боюся впасти.

У РЕМОНТ

— Який ти неслухняний хлопчик! Скільки разів я тобі, Юро, казала: поведь себе у школі краще! Останнім часом ти зовсім зіпсувався.

— Ох, мамо, я нічого не можу зробити з собою. Краще віддайте мене в ремонт.

Ігор СІЧОВИК.

ШАРАДИ

Весна квітуча, любі діти,
Рікою може раптом стати:
Одну лиш букву замінити —
І можна вже човни спускати!
(енсе) — (енсе) (Весна)

Солодка і смачна суніця —
Беріть, нагнутися неважко.
Та варто літері змінитися —
Й злетить весела вгору

(впінис) — (впінис) (пташка!)

Петро ЛЯШЕНКО.



БІЛЧИНІ ПОНЕВІРЯННЯ

Раз Білка на прийом до Борсука прийшла

З проханням на предмет дупла:
Воно уже трухлявим стало,
А до зими залилось мало,
А зимувати треба десь, звичайно,
Отож якби ремонт негайно
Зробити капітально...
Борсук все вислухав детально
І мовив, посміхаючись ласкаво:
— Ти маєш право,
Звісно, й на дупло.
Але дупло
У тебе вже було.
А чим тобі завадила б нора?
Дамо — й живи та наживай добра...

І подалася Білка вище.
Ведмедище
Похмуро вислухав усе й прорік:
— Яка нора в наш вік?
Це ж архаїзм! —
І кинув навідліг:
— Дамо барліг —
І все, ні слова.
Бувай здорова!..

І довелося Білці до Орла іти самого.
Насилечку добилася до нього.
Орел вловив з півслова суть:
— Ну, що вони там, бюрократи, гнуть?
Невже й про це
Повинен я подбати?
Не можуть вам якесь гніздо надати!..
Такі діла...

У кого Білка ще була?
Сказав би, та... ні-ні,
До нього ще ж іти й мені.

Петро БОНДАРЧУК.

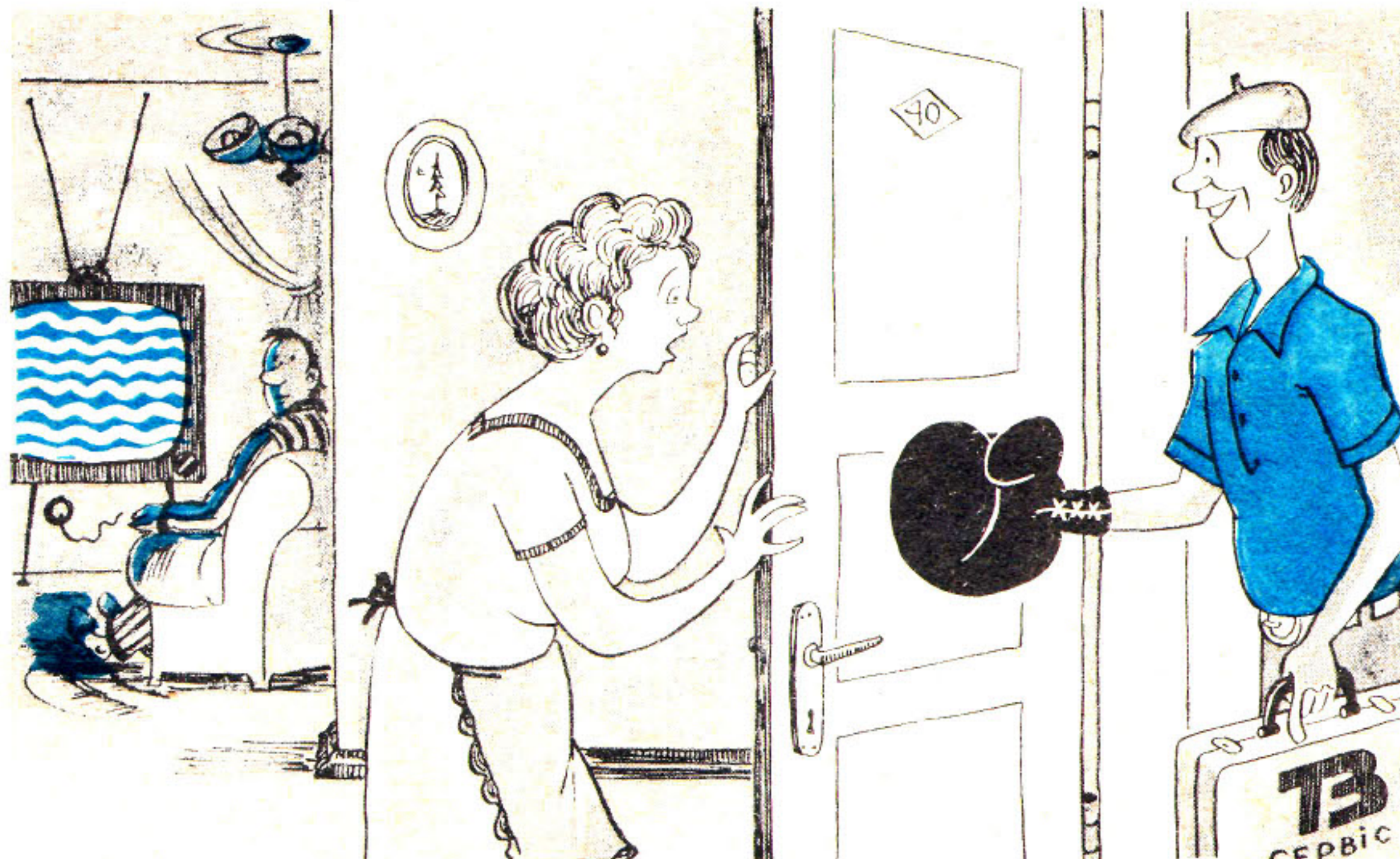
м. Донецьк.

ЩО В КОГО Є...

Лапатий велетень Будяк
В яру пишається отак:
— Кажу відверто,
Не хвалюсь:
Хоч не Троянда,
А колюсь!

Павло ЛАВРИК.

м. Суми.



— Майстра викликали?

Страшно перо НЕ В ГУСАКА...

«ОГОЛОШЕННЯ»

«Біру на проживання двох девушек. Только щоб нічо не було. Обращаця опосля 20 часов».

Надіслав І. РУДИЙ.

«...Мені пощасливилось лежати в областній больниці...»

(3 подяки).

Надіслав Н. БЕРЕЗКА.

«В зв'язку з тим, що я приймав опорос у тяжолої свиноматки, прошу всіх 15 поросят записати на мое ім'я для начислення місячної премії».

(Із заяви в бухгалтерію).

Надіслав Л. БЕЗПАЛЬЧА.

«Під час обілення кіноглядачів виражалась нецензурними словами, дихала на глядачів «зеленим змієм», від якого не можна було стояти за два метри».

(3 листа).

Надіслав О. КОЧИН.

«Півтора століття прізвище Яворської — в списку правофлангових змагання».

(З Житомирської обласної газети «Комсомольська зірка»).

«Докладна

«На кінцевій підпісі, вагони не чистяться і не сдуваються, а майстер Сулейна виражається нецензурно и посилает нас в баню. Прошу прийняти мері бо я не можу».

Надіслав Ф. БАХТИНСЬКИЙ.

«В цій книзі розкажуться про дівчину в якій не було ні батька, ні матері. І ця дівчина попала до однієї хазяйки. Вона заставляла робити саму важку роботу. Била її.

Ця книга уче нас бути трудолюбивими».

(З учнівського твору).

Надіслав М. КОЛЕСНИК.

«До уваги громадян села! Товаришів, гуси яких пасуться на колгоспній пшениці, буде загнано у двір колгоспу».

(3 оголошення).

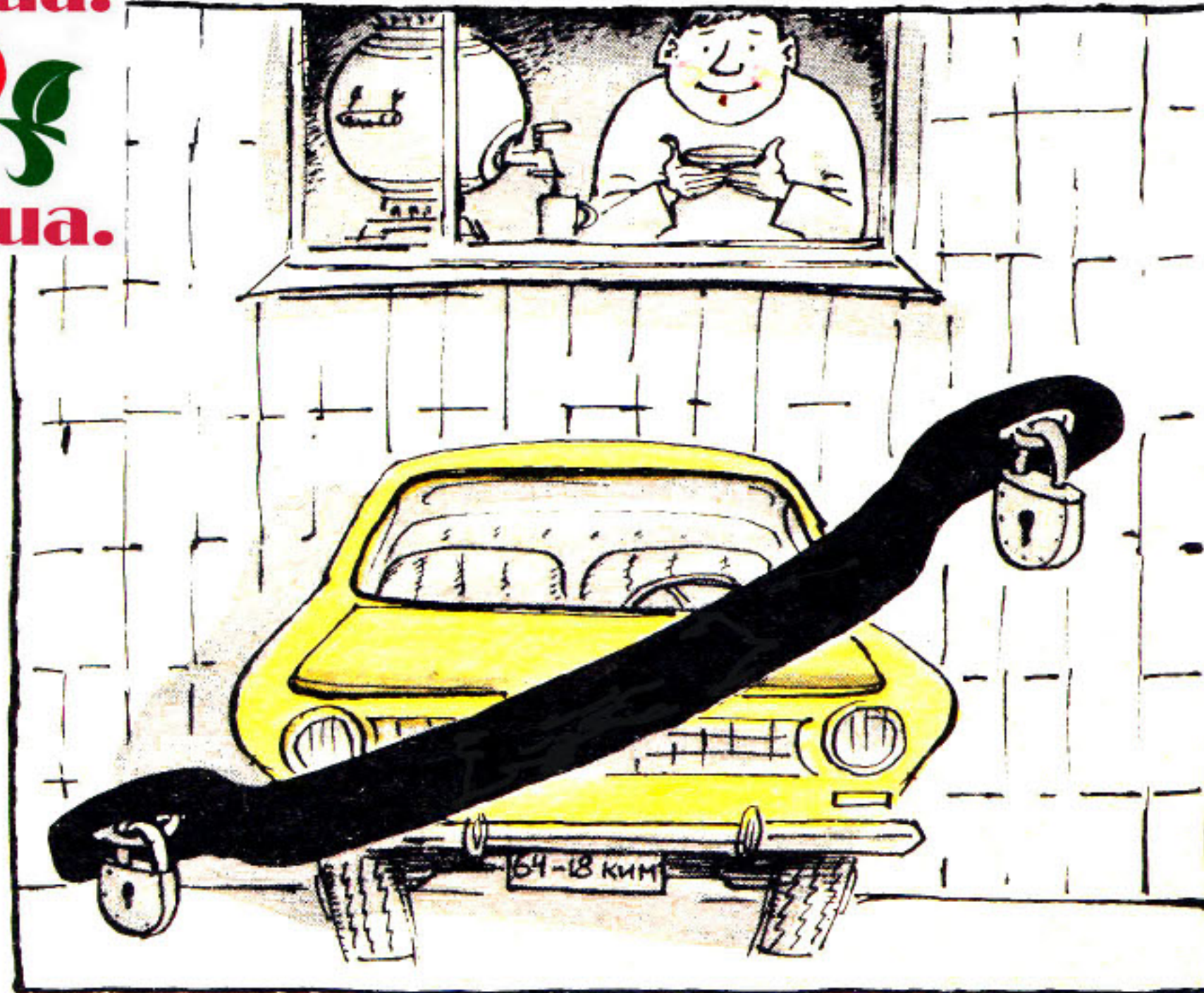
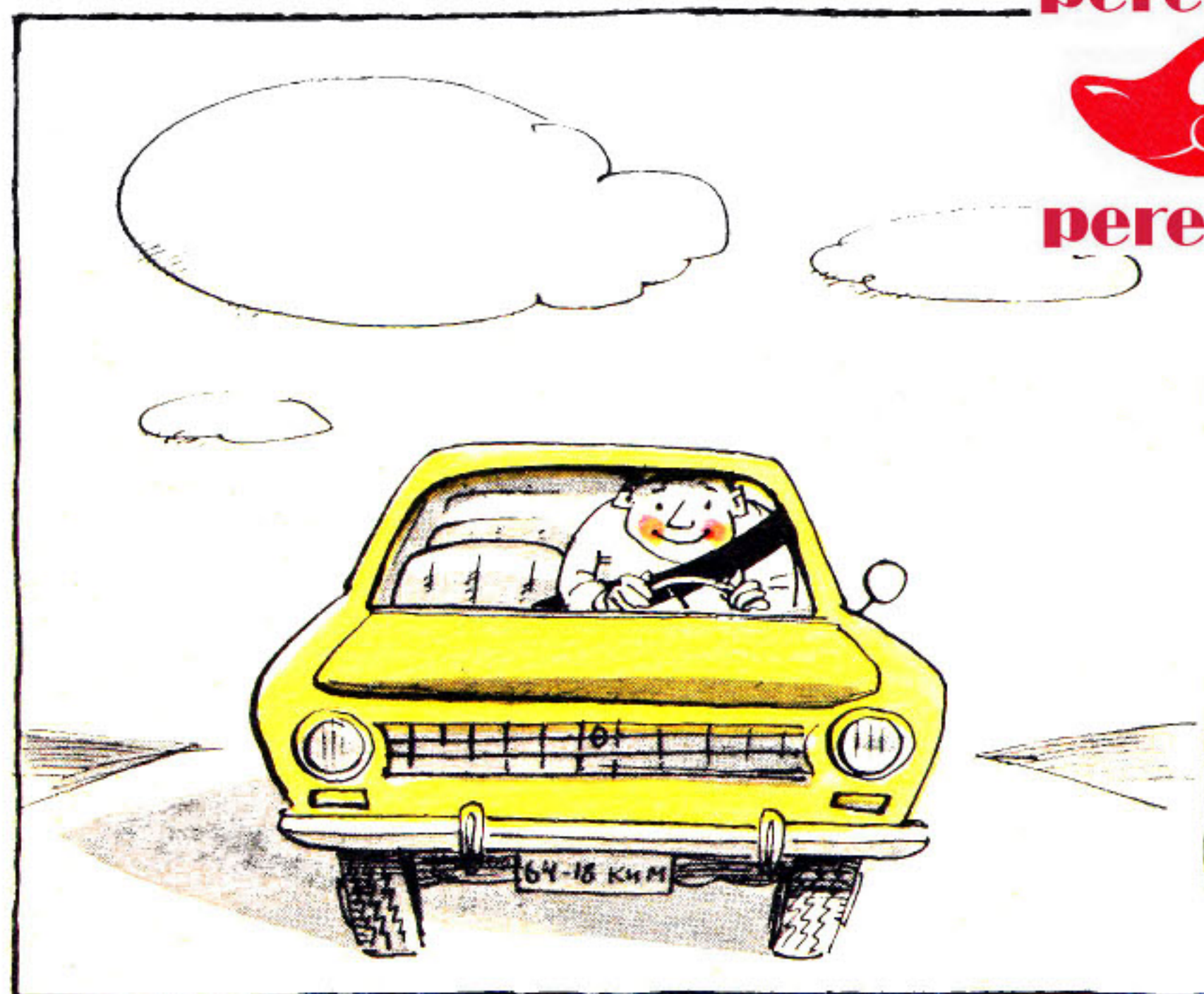
Надіслав Т. МАРТИНІВ.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

перес-ца.



перес-ца.



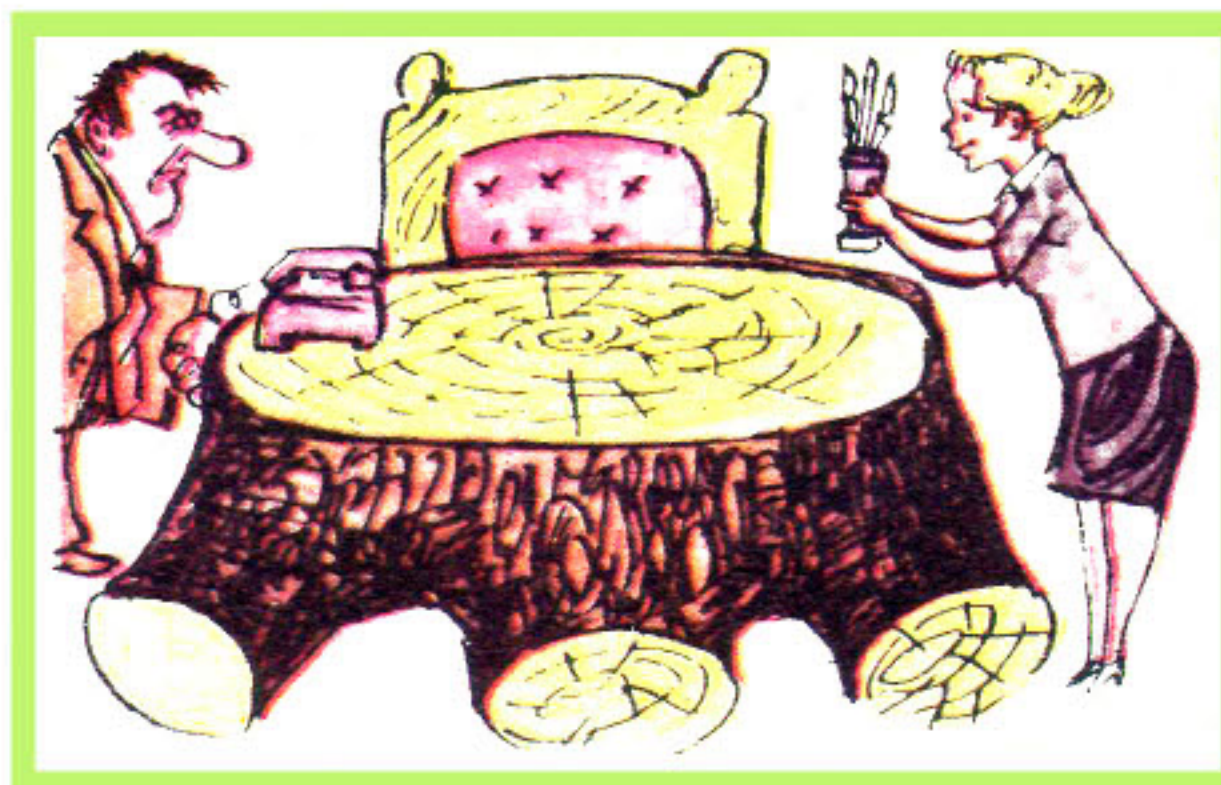
Без слів.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

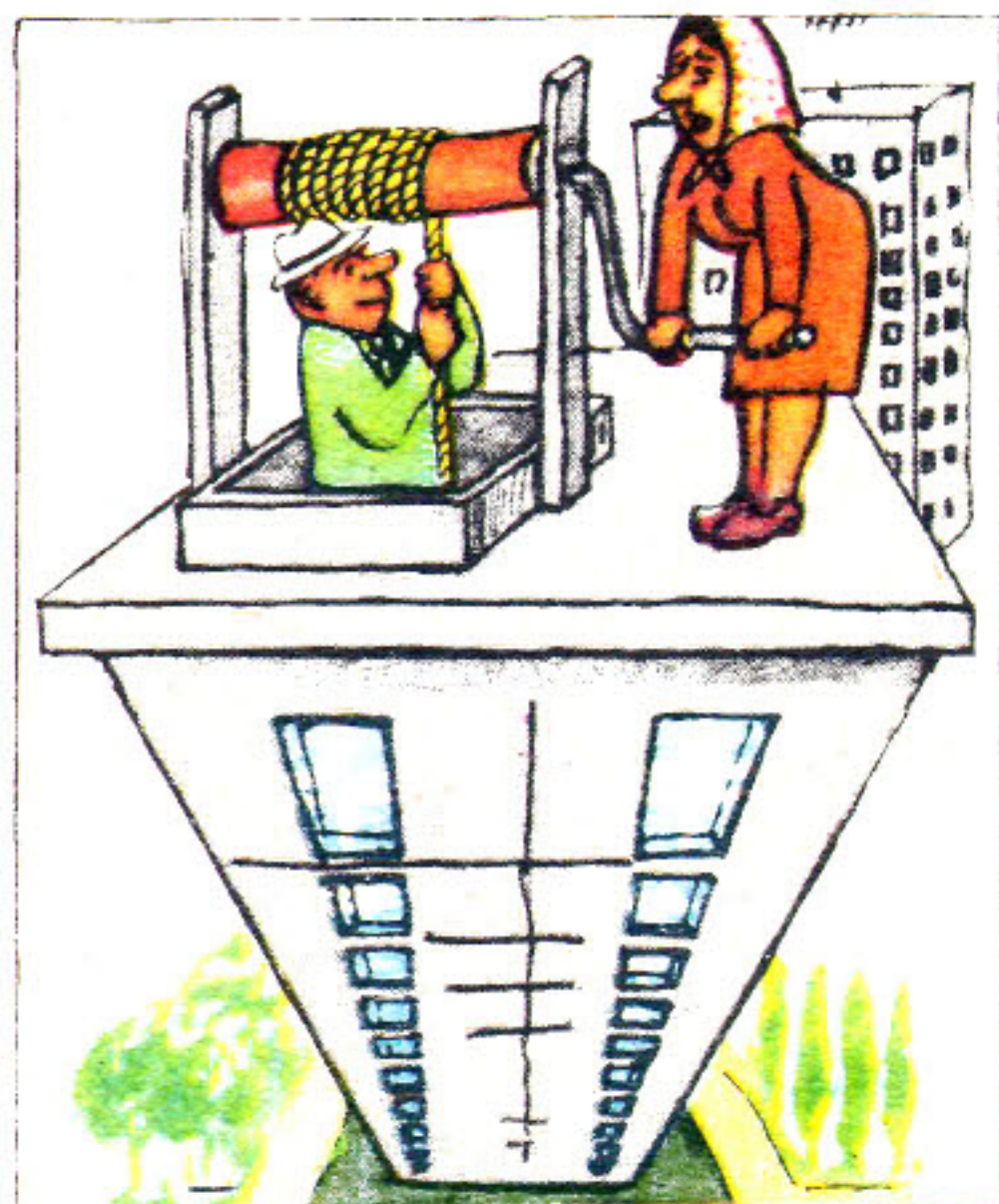
Малюнки з журналів: «КІРПІ» — Баку, «МУ-ШТУМ» — Ташкент, «ВОЖИК» — Мінськ, «КІ-ПЕРУШ» — Кишинів, «ЧАЯН» — Казань, «ШЛУОТА» — Вільнюс.



— Скільки тобі казати, щоб не брав роботи додому!



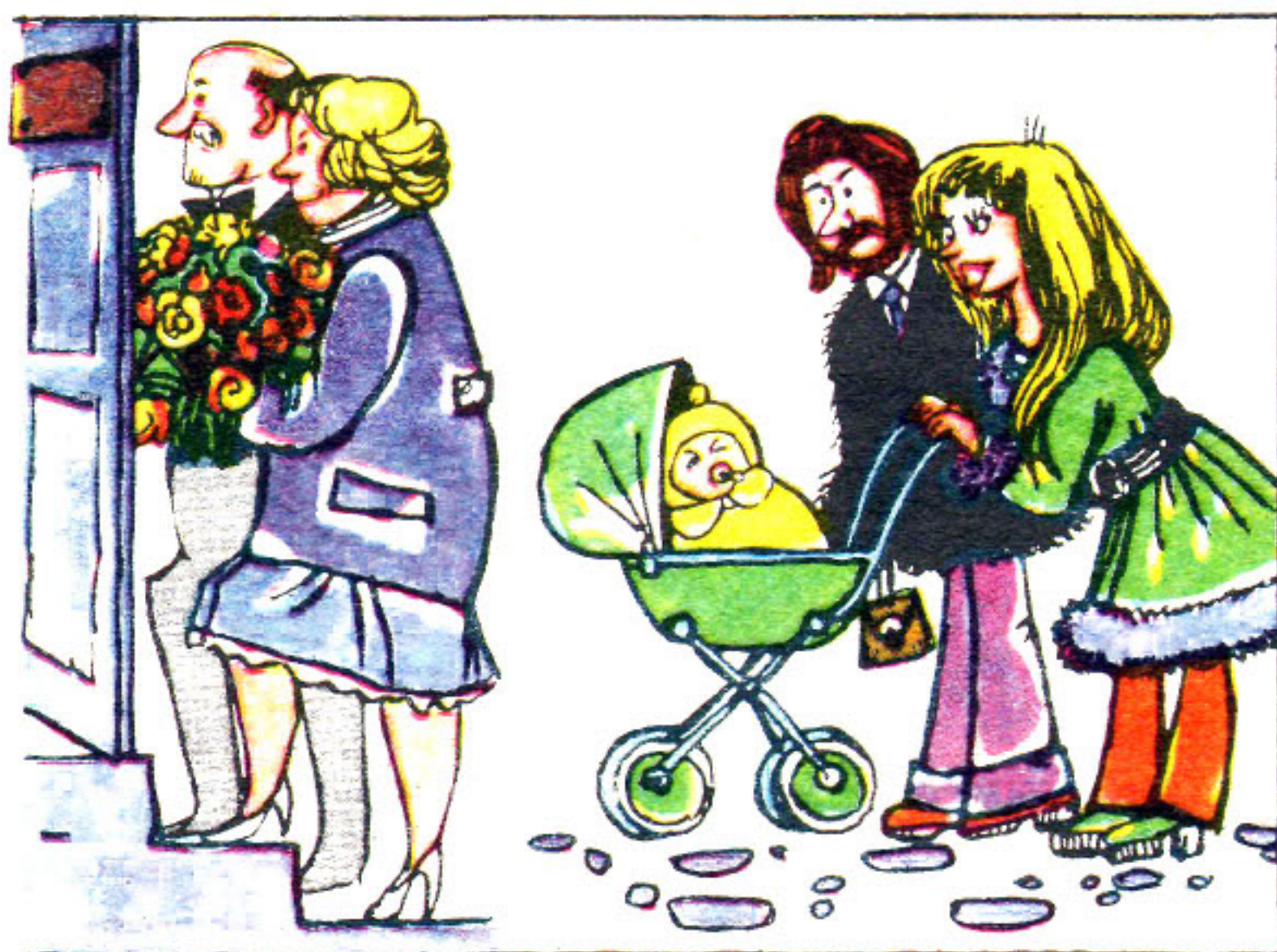
Меблі за характером.



Коли ліфт не рухається...



— Потаповичу, чому в дебати включили замість лосятини зайчатину?



— Бідолашна дитина: тепер буде сиротою — бабуся ж заміж виходить...



Без слів.

Недавно я був свідком дивного фейерверку. Горіла синім полум'ям невеличка річка Гарбузинка, яка протікає в Корсунь-Шевченківському. Полум'я сягало десяти метрів. Інопланетне видовище доповнювали обвуглені стовбури багатолітніх дерев, що зеленіли колись по берегах річечки. Проте місцевих жителів ця картина ніскільки не здивувала.

— Подібне у нас часто буває, — пояснили вони. — Сюди, в Гарбузинку, стікає паливе і мастила з нафтобаз, розташованої метрів за п'ятсот на горбі. Який-небудь дурень кине сірник у воду — от воно й палахкотить.

В. ЛУБЕНЕЦЬ.

Черкаська область.



Знаєш, яка у мене зараз найулюбленіша пісня!

«Збудуй хату з лободи,
А в РБУ не ходи...»

РБУ — це ремонтно-будівельне управління № 1 Волинського облпобудкомбінату. А співаю цю пісеньку тому, що ще в січні 1979 року моя дружина уклала з отим РБУ договір на спорудження будинку. Зразу ж заплатили й гроші: більше шести тисяч карбованців. «Через п'ять місяців одержите ключі», — запевнили будівельники. Але, як ти, Перче, здогадуєшся, будівництво не завершено й до сьогодні. Навіть те, що РБУ встигло побудувати, не витримує ніякої критики: фундамент осів, стіни потріскалися, на підлогу страшно глянути, щитові перегородки вібрують і т. д. Але в РБУ-1 на свій брак — нуль уваги. Мабуть, тут вже звикли до такої роботи.

І. МАШЕВСЬКИЙ.

с. Торчин
Луцького району
Волинської області.

СЛОВНИЧОК- ЖАРТІВНИЧОК

РАКЕТОНОСЕЦЬ — чоловік тенісистки.

МОРМИШКА — пошесть на мишей.

МАЗУНЧИК — дрібний хабародавець.

ЗАЮШИТИСЬ — об'їстись юшкою.

БИЧКИ В ТОМАТІ — колгоспні телята на помідорній плантації.

КОРОТКЕ ЗАМИКАННЯ — 15 діб за дрібне хуліганство.

ЧАРОДІЙСТВО — пиятика.

Ол. ГРОМОВ.

КУЛЬБАБА — вихована жінка.

Л. БУШКОВА.

НАПАРНИК — березовий віник.

ПРИХИЛЬНИК — випивоха.

А. ВОЛОШИН.

РУБИЛЬНИК — сокира.

ТЕПЛОХІД — валянок.

М. ДРОБОТ.

«Біля порожніх Ясел
Норовистий відсипавсь Осел.
Спить-звивається мов на суші сом».

С. П-ко

з м. Вапнярки на Вінниччині.

— Видно, що це таки й справді дуже норовистий осел!

«Дали вороні склад для руководства
Сказали: «Не знайти такого производства».
Н. С-ко з Чернігівщини.

— Шукали. Перерили словники. Не знайти.
Ні «руководства», ні «производства».

«Себе поетом не считай,
якщо дві строчки написав.
Ти це, дружок, запам'ятай,
щоб дураком хтось не назвав».

Г. З-я з Полтавщини.

— Щодо себе можете бути спокійні: у Вас
уже є аж чотири «строчки».

На автобусній зупинці,
Недалеко від крамниці.
Чоловік їх шість було —
Від них розмовами несло.

А. Ж-в з м. Краматорська.

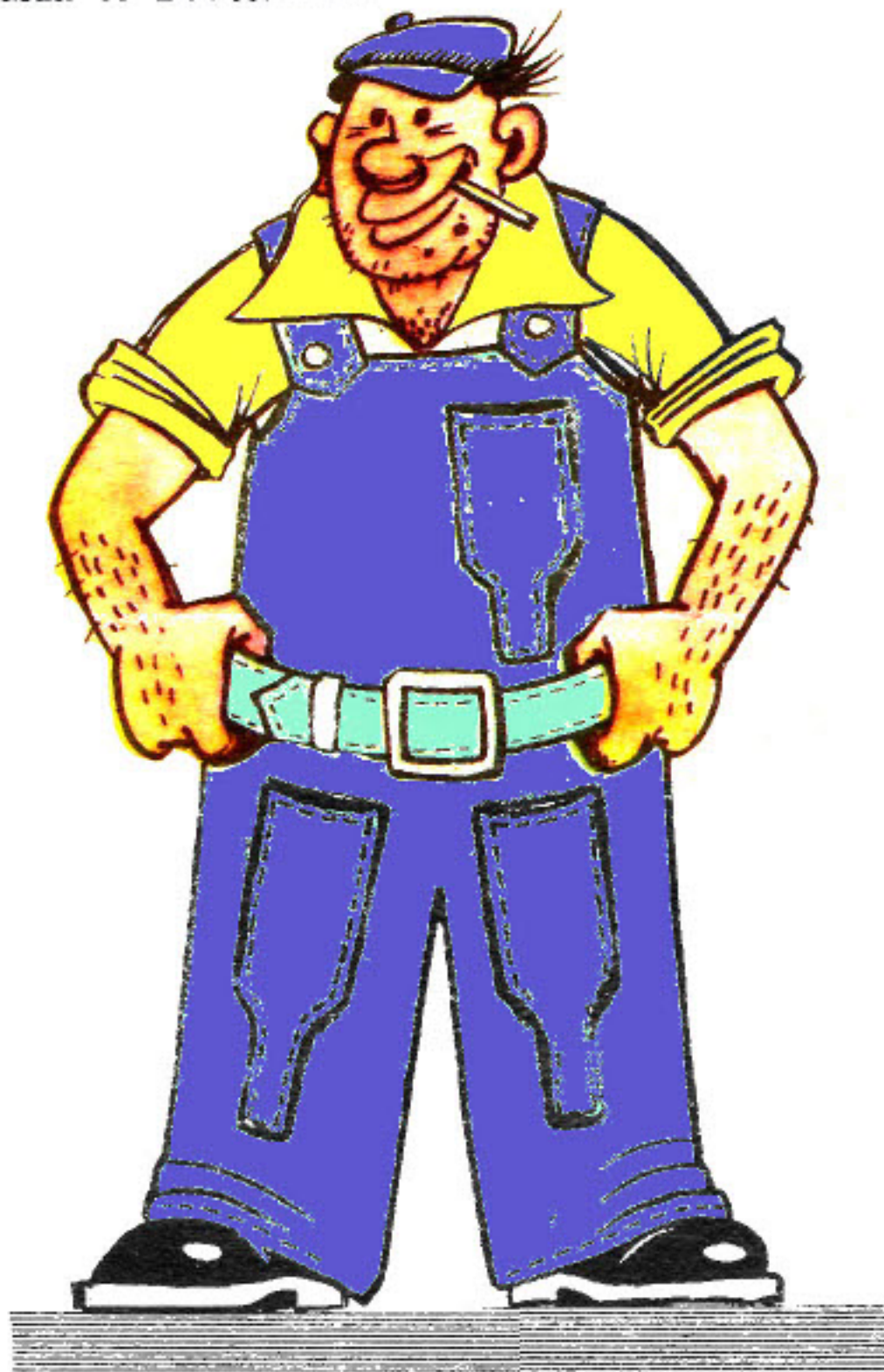
— Від Ваших віршів несе безпосередністю!

Давно вже радить медицина
побільше рухатися нам,
щоб серце добре працювало
розвину мускули ногам.

А. П-ко з Вінниччини.

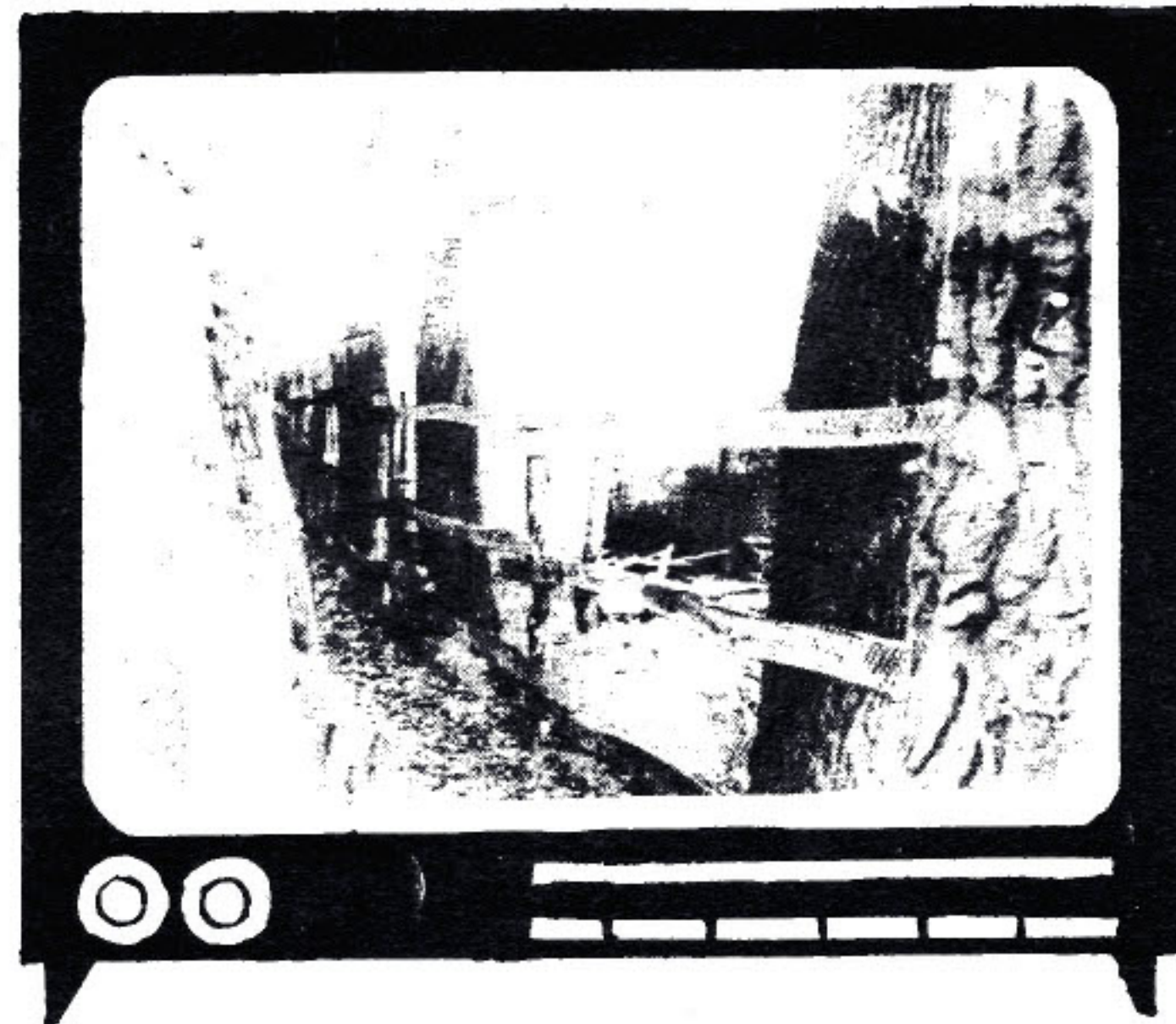
— І все ж час від часу корисно буває зупинитися і зазирнути в граматику.

Мал. А. БОРДУНІСА



Спецодяг випивох.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР



Добридень, шановні телеглядачі!
На ваших екранах — результат
раціоналізаторської діяльності голо-
ви колгоспу імені Ватутіна Сквирсь-
кого району Київської області Васи-
ля Калістратовича Черняка. Спочатку
огорожу майданчика для зберігання
великогабаритних вузлів сільськогос-
подарських машин споруджували із
штахетника (на екрані — ліворуч). Та
ось на місце подій прибув Василь
Калістратович, забракував зроблене
членами колгоспної будівельної
бригади і наказав прибавити лати не
до стовпчиків, а до дерев: так, мов-
ляв, буде і надійніше, й економніше.
При цьому ще й пригрозив, що в
разі невиконання його вказівки, «вин-
ні» не одержать зарплати. На кар-
тинці видно лише чотири дерева,
удостоєні «уваги» т. Черняка. Усього
ж їх — тринадцять.

На цьому, шановні товариші, до
побачення. І до наступного телеба-
чення!

ПРОЗА З ВОЗА

● Пережиток — це забобон, який пройшов ви-
пробування часом.

● Як відрізнути генія від дурня, якщо і тому,
й іншому — ціни немає?

● Гальорка завжди сміється останньою.

● Виривайтеся за межі умовності! Але — в
рамках пристойності.

Юрій МЕЗЕНКО.

м. Київ

● Замітати сліди куди легше, ніж протоптувати.

● Як кіт наплакав, так і насміявся.

● Писане вилами по воді до справи не підійде.

● Позичивши очі в Сірка, можна й вовком ди-
витися.

● Не чекав манни з неба — брав її зі складу.

● Доброму пожежнику робота — гра з вогнем.

● Якби знав, де корінь зла, всю землю б пере-
рив.

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський
на Волині.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що дирекція Лехнівського радгоспу
(Київщина) все збиралася відремонтувати зане-
ханий місток через місцеву річку Недру і діжда-
лася того, що цей місток згорів, повідомлялося у
замітці, вміщеній у № 6 журналу (розділ «Фразе-
ологічний словник Перця»).

Після виступу Перця голова Баршівського
райвиконкому В. Г. Безуглий повідомив, що міс-
ток для пішоходів через річку побудовано.

★ У тому ж номері журналу, у замітці «Спрос-
тування ТАП» писалося про те, що робітникам
Тисменицької райсільгосптехніки доводиться ре-
монтувати машини просто неба, бо в приміщенні
майстерні (до речі, як і в ідальні) ще влітку ми-
нулого року розпочали ремонт, кінця-краю яко-
му не видно.

Голова Івано-Франківського обласного виробни-
чого об'єднання по виробничо-технічному забез-
печенню сільського господарства О. І. Дубов від-
повів редакції, що реконструкцію ремонтної май-
стерні вже закінчено, опалення туди підведено, і
вона працює, так само, як і ідальня, ремонт якої
також завершено.

★ В одному з листів до редакції писалося про
те, що в селі Петрівці (Шевченківський район на
Харківщині) тривалий час був закритий сільмаг і

колгоспникам по кожну дрібницю доводилось із-
дити до райцентру.

Після втручання в цю справу Перця, магазин у
селі Петрівцях відкрито.

★ Кілька місяців у жителів села Мануйлівки
мовчали радіоточки. Лист про це надійшов до ре-
дакції.

Як повідомив головний інженер Кіровоградсь-
кого обласного виробничо-технічного управління
зв'язку Н. І. Канцедаль, таке становище дійсно ма-
ло місце через пошкодження радіолінії. Нині її
повністю відновлено і радіоточки у жителів села
працюють.

★ Від колгоспників колгоспу «Більшовик» (Чер-
нігівський район Запорізької області) надійшов
лист про те, що комірник їхнього колгоспу Задор-
ожня Л. Г. зловживає службовим становищем,
недбало ставиться до своїх обов'язків тощо. А на
заяви колгоспників правління не реагує. З цим
листом Перць звернувся до Чернігівського ра-
йонного комітету народного контролю.

Як повідомив редакції голова комітету В. А. Лу-
ценко, факти, вказані у листі, при перевірці під-
твердились. На вимогу районного комітету прав-
ління колгоспу звільнило Задорожню з посади
комірника.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 15 (1081)
(на українському мові).
Виходить двічі на місяць.

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.07.80. Підписано до друку 16.07.80. БФ 10750 Формат видання
70×108/16. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 03403. Тираж 3 300 000

© Журнал «Перець», 1980 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковувати із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

peres-ua.

Відсканував Олександр Яновський,

опрацював Олег Леськів для спільноти:

peres-ua.

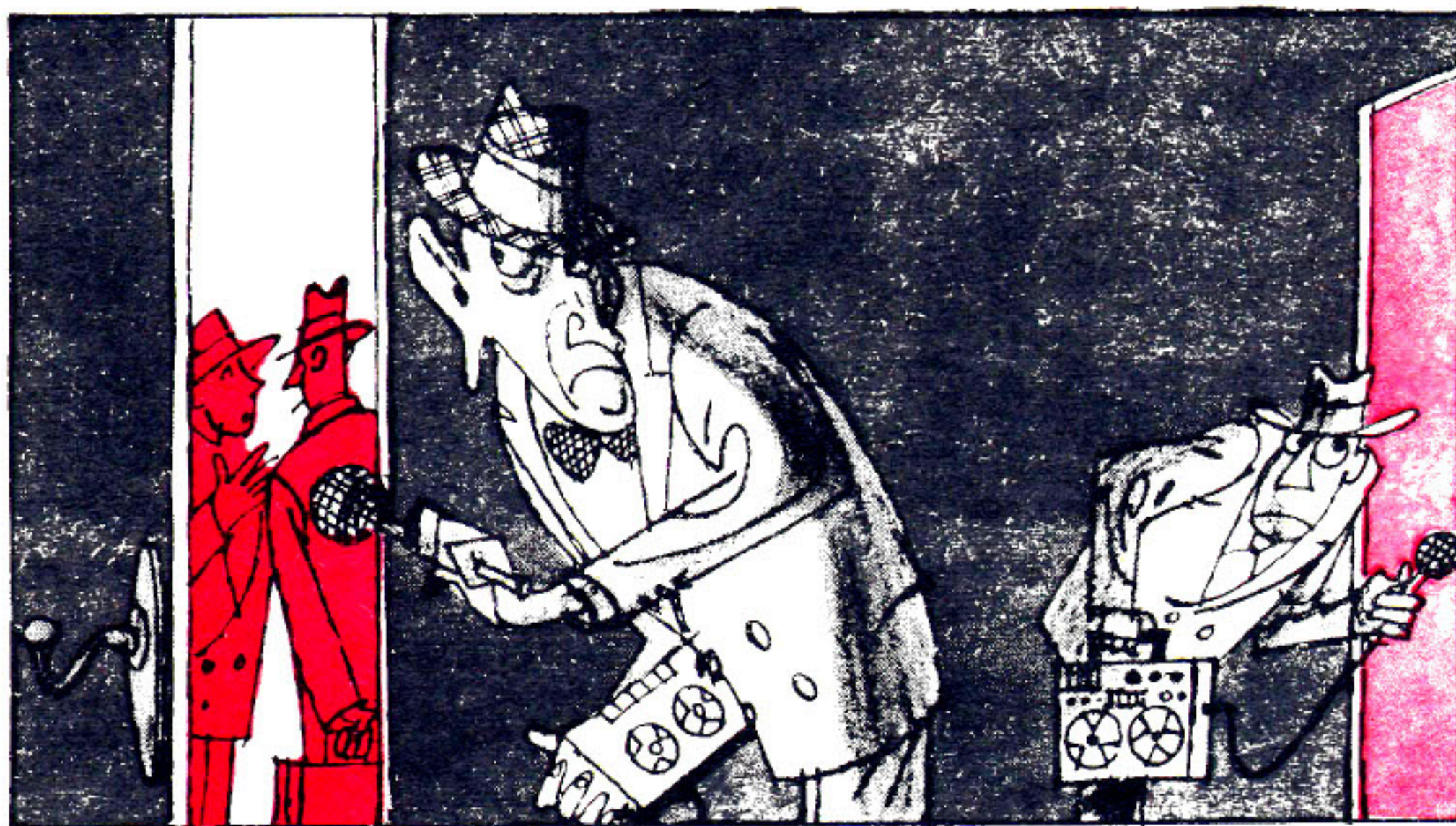
<http://peres-ua.livejournal.com>

peres-ua.

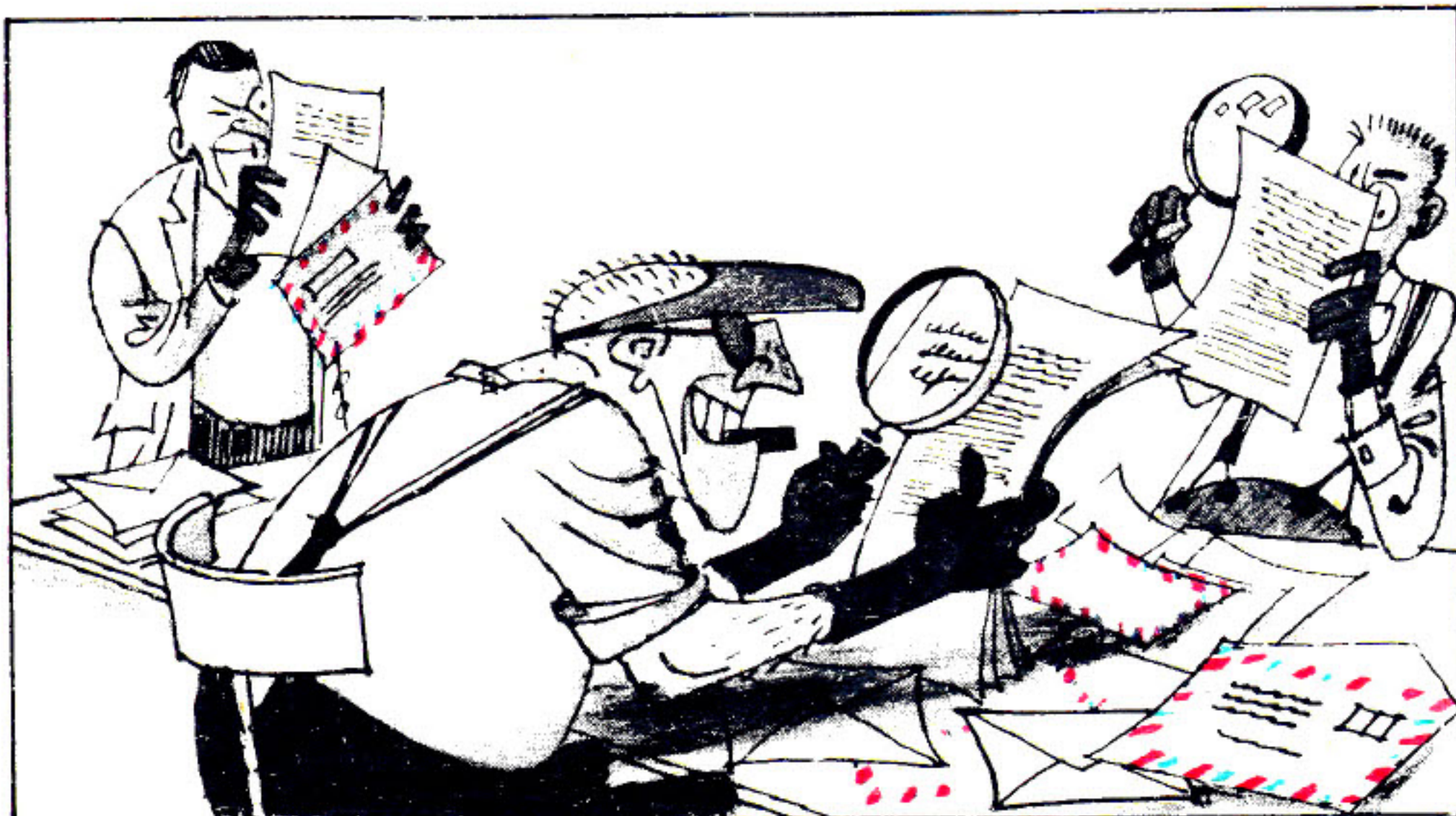
peres-ua.

«МИ СВЯТО ОБЕРІГАЄМО ПРАВА ГРОМАДЯН СПОЛУЧЕНИХ ШТАТІВ АМЕРИКИ».
[З виступу президента Картера].

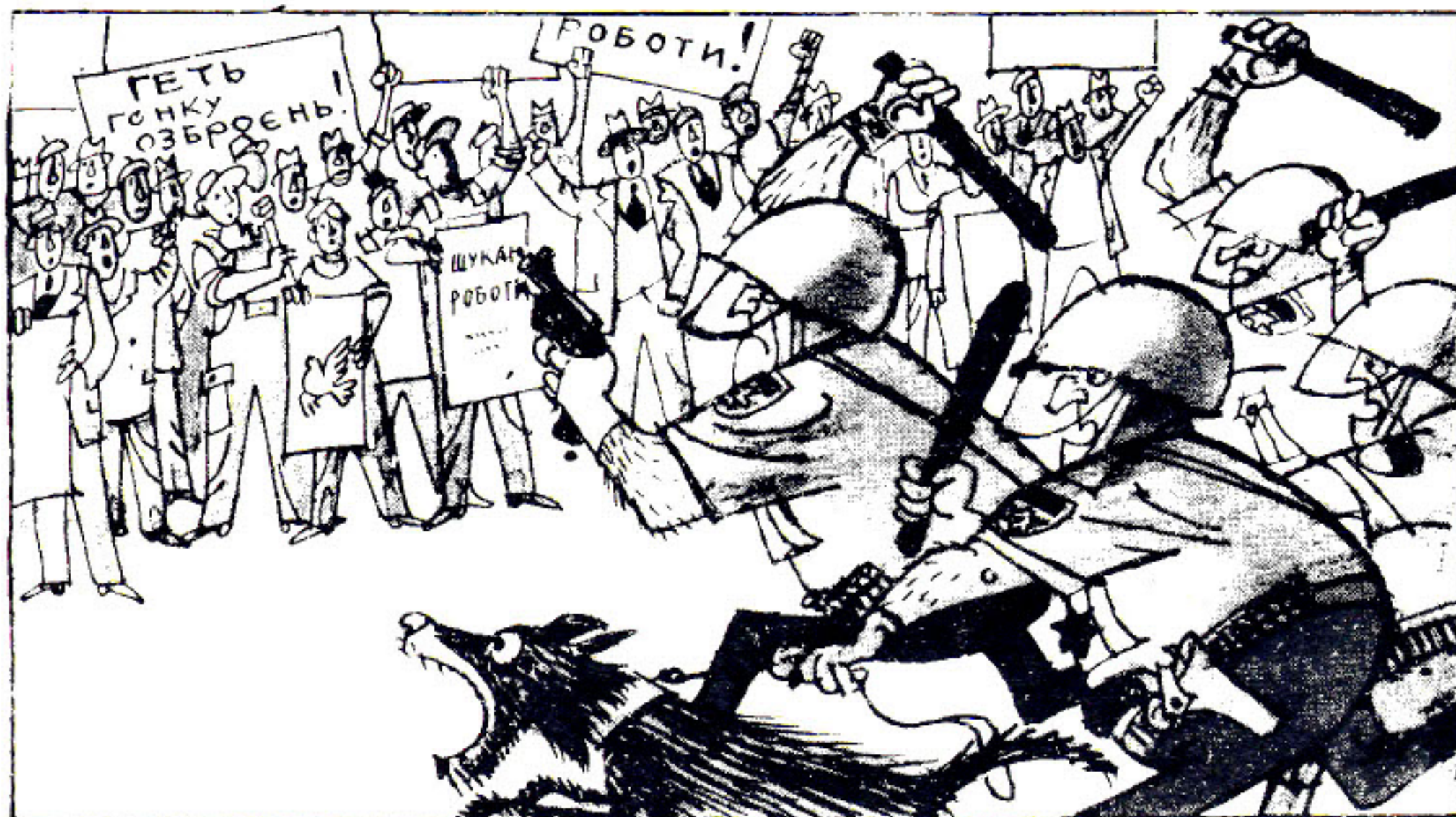
Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО



— Ми прислухаємося до кожного їхнього слова...

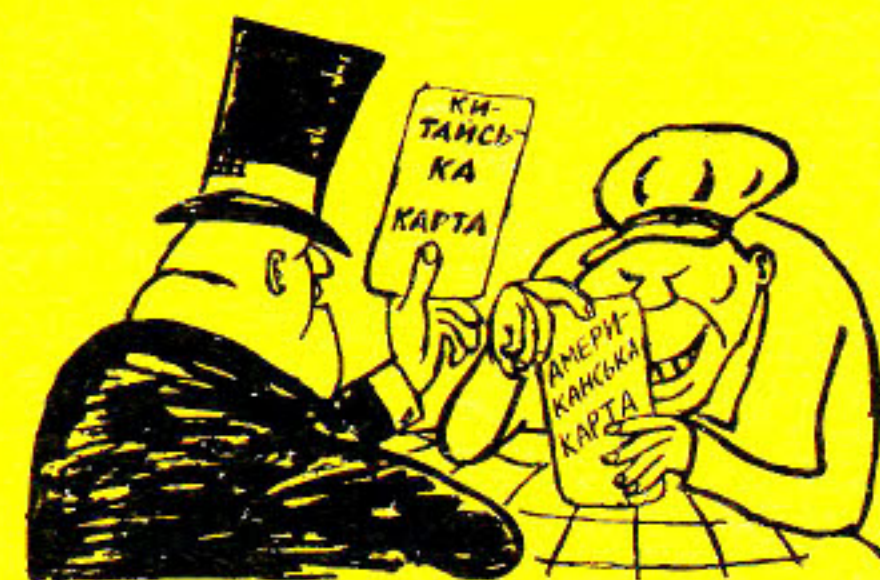


— Враховуємо їхні найпотаємніші думки...



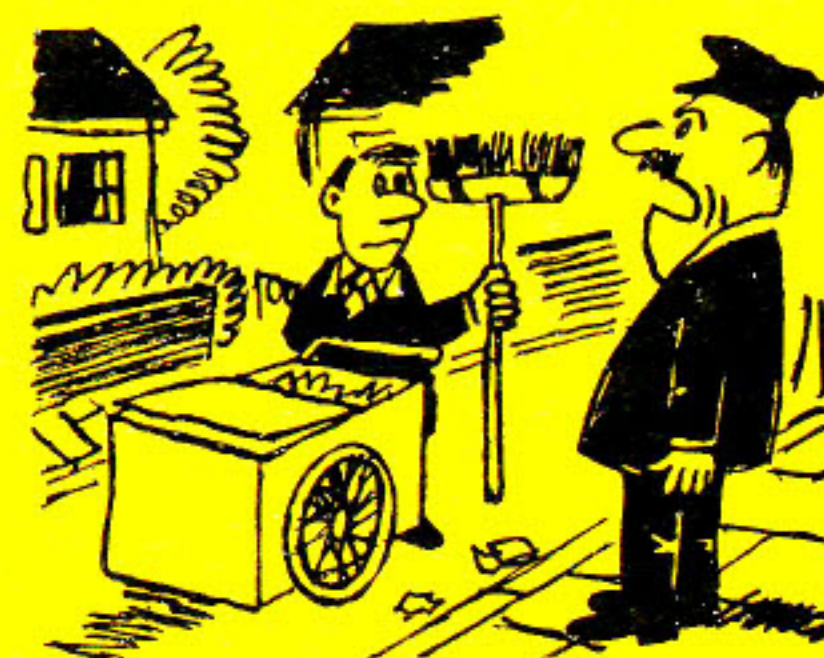
— І завжди йдемо назустріч їхнім вимогам!

ІНОЗЕМНА САТИРА



Азартні гравці.

(«Рогач», Братіслава).



— Хочу ще раз нагадати, що вам ніколи б не дали цієї роботи, якби ви не закінчили школу з відзнакою!

(«Морнінг стар», Лондон).

— Шкодую, містєре Джон, але ви не настільки багатий, щоб не платити податків.

(«Дейлі уорлд», Нью-Йорк).



— Ти помиляєшся, дорогий, це не пародія на кандидата від політичної партії. Це він сам!

(«Уолл-стріт джорнел», Нью-Йорк).